

ЮЛИАНЕ САРТЕНА
ЗА КАКВО ТИ Е ЛЮБОВ?
КОГАТО ВАЛЕРИ СМЯТАШЕ
ДА СКЛЮЧИ БРАК ПО
СМЕТКА

Превод от немски: Горан Райновски, Светлана Старирадева, 2013

chitanka.info

Принцеса Валерия фон Фрайнау трябва да наследя милиони. Камък пада от сърцето на младата жена. Семейството ѝ има финансови затруднения, а обичаният замък погъща луди пари. Изгледите никак не са розови и наследството е нужно на принцесата — от него зависи бъдещето на семейството ѝ.

Има обаче един проблем: Валери ще получи сумата само ако се омъжи до двайсет и петия си рожден ден. А той е след четири седмици!

Бързо се намира жених, определя се дата за сватбата, а за любов никой не е нужно да мисли. Засега...

Този път принцеса Матилда Хенриете Шарлоте Летиция Валери фон Фрайнау изпълни заканата си. Бяха свикнали два пъти в годината да заявява, че умира, за да държи под напрежение роднините и бъдещи наследници на значителното ѝ състояние. Този път обаче тя завинаги казва сбогом на този свят.

— Тя почина в мир — лично съобщи новината за кончината ѝ семейният адвокат д-р Бекстрем.

Думите му бяха отправени към принц Арнолд фон Фрайнау, племенник на починалата. Тъй като старата дама беше останала неомъжена и бездетна, Арнолд фон Фрайнау и семейството му бяха най-близките ѝ и единствени роднини.

Принцът кимна. Въпреки че мисълта му се стори безкрайно неуместна, през главата му премина, че тази кончина е единственото мирно нещо, което леля Матилда някога е сторила.

— Ще трябва да се погрижим за погребението — веднага прагматично отбеляза принцеса Луизе.

— Последното желание на леля ви беше да бъде положена в семейната гробница на фамилия Фон Фрайнау — поясни възрастният адвокат. — Тя е оставила писмени разпореждания за всичко, свързано с погребението. Трябва да има само бели цветя. В никакъв случай

карамфили, защото те винаги са й се стрували доста обикновени. Сама е подбрала и музиката, която да звучи на гроба ѝ. Не е оставила на случайността и най-малката дреболия...

— Както винаги — не се сдържа да не отбележи принц Фрайнау.

— С удоволствие ще ви помогна с организирането на погребалната церемония — предложи старият адвокат. — Но вече не съм отговорен за отварянето на завещанието.

— Но защо не, драги Бекстрьом? — попита принц Арнолд.

— Не ставам по-млад, принце. Затова ще се откажа от кантората. Всъщност вече го направих. Принцеса Матилда обаче беше най-старата ми клиентка, затова реших лично да намина при семейството.

Арнолд фон Фрайнау се трогна.

— Бяхте ни добър адвокат, господин Бекстрьом. Ще ни бъде трудно да се справяме без вас.

— Мога да ви успокоя. Делата ми остават в добри ръце. Племенникът ми Холгер Бекстрьом ще поеме всичките ми клиенти. Ако семейството ви желае да му се довери така, както на мен, с чиста съвест мога да ви го препоръчам. Той е още съвсем млад и понякога има странни идеи, както е типично за младите, но го смяtam за умна глава и за достоен приемник.

Принцът кимна.

— Благодаря ви, господин Бекстрьом.

Възрастният господин се сбогува и принц Арнолд остана с жена си Луизе в салона на замъка.

— Трябва да съобщим на децата, че е починала пралеля им и че ще трябва да се подгответ за помпозно погребение — заключи принц Арнолд.

Съпругата му се съгласи.

— А те къде са?

— Каролин е при съученичка, а Валери е още на лекции, но мисля, че скоро ще се върне.

Не след дълго принцеса Валери влезе в салона. Тя беше поголямата дъщеря. На почти двайсет и пет години, тя беше изключително атрактивна млада дама.

— Здравейте! — безгрижно поздрави тя родителите си. — Нали нямате нищо против да попътувам из Италия? От семинара по история ще проучваме следите на изчезналата култура на етруските.

— Естествено, че нямаме нищо против такова пътуване — каза принц Арнолд на дъщеря си, — но за съжаление този път няма да е възможно.

— Не се притеснявайте за парите, спестила съм — успокои ги принцесата, добре запозната с постоянните финансови затруднения на семейството.

Принц Арнолд пишеше научни трудове, получаващи известно признание сред специалистите, които обаче носеха малко пари. А поддръжката на стария замък поглъщаше огромни суми. Да не говорим за спешния ремонт, от който се нуждаеше сградата.

— Не става дума за това. За жалост всички ще трябва да присъстваме на погребение — обрна се принцеса Луизе към дъщеря си.

— Господи! Кой е умрял? — уплашено попита Валери.

— Пralеля ви Матилда — отговори майка ѝ.

Валери се отпусна на дивана с копринена дамаска и се опита да си представи лицето на пралеля си. Отдавна не я беше виждала. Но добре си спомняше някои от приумиците на старата дама. Леля Матилда, например, винаги настояваше Валери да се движи из къщи с книга на главата.

— За да си оправиш стойката. Ти си принцеса и осанката ти трябва да е царствена. Ако се влачиш като днешните млади момичета, по-късно няма да си намериш мъж. Или поне не достоен мъж.

Пред леля Матилда винаги трябваше да се държи изискано и възпитано. Валери се усмихна. Една от най-големите грижи на леля Матилда беше, че Валери може да остане без мъж. Трудно за разбиране опасение, като се вземе предвид колко хубава беше русокосата принцеса.

Причината за тази фикс идея вероятно се криеше във факта, че самата леля Матилда никога не се беше омъжвала. Както и да е, Валери всъщност харесваше своенравната стара дама.

— Добрата леля Матилда — отбеляза тя след кратко мълчание.

— Много съжалявам. Но тя доживя преклонна възраст.

— Почти до сто години — уточни бащата. — Тя познаваше един съвсем различен свят, което обяснява странното ѝ поведение.

Валери кимна.

— Да, така е. Странно. Следвам история и се интересувам от стари етруски находки, но никога не ми е хрумвало, че и животът на възрастните хора също е изпълнен с история и истории.

— Но е така. Между другото, леля Матилда беше твоя кръстница — припомнин принцът на дъщеря си. — Дори си кръстена на нея. Между безбройните имена на пралеля ти беше и Валери.

— И то все още ми харесва — с усмивка отбеляза принцеса Луизе.

Дъщеря ѝ също ѝ отвърна с усмивка. Тя също нямаше нищо против името си.

— Предполагам, че леля Матилда се е погрижила най-вече за теб — каза накрая принцеса Луизе.

Тя изрече това, което витаеше из стаята още от посещението на д-р Бекстрем.

— Как се е погрижила? — попита Валери разсеяно.

— В завещанието си.

— Мислите, че ми е завещала нещо? — учуди се Валери.

Баща ѝ се прокашля.

— Надяваме се — рече той накрая. — Все пак сме единствените ѝ родници, а ти си нейна кръщелница. А пралеля ви беше доста заможна. Боя се обаче, че звуци ужасно грозно, че обсъждаме тази тема сега — бързо добави той. — Нека първо мине погребението. Ще изчакаме отварянето на завещанието.

По-малката сестра на Валери засегна темата за парите и наследството с по-малко притеснения.

— Много ще ме е яд — оживено се обърна тя към голямата си сестра по пътя към кантората на д-р Бекстрьом, — ако само ти наследиш всички пари на леля Матилда. Трябва ли да остана без нищо само защото са ти дали едно от нейните имена?

— Каролин, не се говори така — скастри я майка й.

Валери обаче се засмя добродушно.

— Защо не? Права е. Но не се беспокой. Ако изобщо наследя нещо, ще го поделя с всички вас.

— Много мило. Досега обаче никой от нас нищо не е наследил. Дръжте се прилично! — нареди Луизе фон Фрайнау на двете си дъщери.

Пристигнаха до грижливо ремонтираната сграда на кметството, построена през XIX век, в която се намираше адвокатската кантора.

Принц Фрайнау се изненада, че стariят д-р Бекстрьом не ги посрещна както обикновено. Вместо това ги помолиха да изчакат за миг младия му приемник.

— Дано този племенник е кадърен — промърмори с леко негодуване принцът. — Бих предпочел старият Бекстрьом да беше уредил лично и този въпрос.

— Татко, трябва да си малко по-гъвкав — посъветва го по-малката му дъщеря. — В училище ни учат да не се придържаме само към установения ред.

— Нечувано — възмути се принц Арнолд. — Не споделям подобни възгледи. По-добре да бяхме те изпратили в частно училище.

Принцесата изкриви лице, защото много добре знаеше, че за съжаление не могат да си позволяят частното училище — поне засега.

В този момент вратата се отвори и влезе младият Бекстрьом.

Първото впечатление на принцеса Валери беше, че външният му вид никак не отговаря на представата за адвокат. Нито носеше очила, нито куфарче за документи. Държеше се свободно и младежки. Въпреки това изльчваше авторитет и имаше здраво ръкостискане.

— Заповядайте моля — покани той семейството.

Луизе и Арнолд фон Фрайнау седнаха срещу Холгер Бекстрьом, а двете им дъщери се разположиха отляво и отдясно на родителите си.

Освен тях присъстваха старата готвачка на леля Матилда, чието лице беше почервяло от напрежение, и други хора от персонала.

Отначало Холгер Бекстрьом прочете точките, отнасящи се за верните служители на старата принцеса. После ги помоли да напуснат стаята.

— По-добре ще е — поясни той, — ако истинското отваряне на завещанието стане в тесен семеен кръг.

— Разбира се — потвърди принцеса Луизе. — Това се разбира от само себе си.

На принцеса Валери ѝ се стори, че младият адвокат се затруднява да започне.

— Най-добре първо да ви прочета завещанието на починалата ви леля, съответно пралеля — рече той и очите му сякаш се спряха за повече време върху принцеса Валери.

Несъзнателно всички присъстващи се изпънаха на столовете си. Листът в ръцете на Холгер Бекстрьом прошумоля:

— „С настоящото аз, принцеса Матилда Хенриете Шарлоте Летиция Валери фон Фрайнау, определям цялото ми имущество...“

Цялото семейство притай дъх.

— „.... да се присъди на една моя роднина, а именно на кръщелницата ми принцеса Валери фон Фрайнау.“

Валери усети как се изчерви. Не ѝ беше приятно, че се озова изведнъж в центъра на вниманието на всички присъстващи, макар че това бяха само нейните близки и младият адвокат. Същевременно не можеше да повярва. Знаеше, че леля Матилда е много богата. Но че тя, една бедна студентка, изведнъж стана по-богата с няколко miliona euro, това първо трябваше да се осмисли.

Около нея гласовете се засилиха:

— Това е повече отколкото очаквахме!

— А ние като родители нищо ли няма да получим?

— Защо не ме кръстихте Валери? Можеше да ме наречете даже и Хенриете!

— Какво значение има? Парите остават в семейството.

Холгер Бекстрьом направи лек жест сякаш дирижираше малък оркестър и всички млъкнаха.

— Мога ли да помоля още веднъж за вниманието ви? Това не е всичко.

— Не е всичко? — повтори изненадана майката на Валери.
Холгер Бекстрьом кимна.

— Да, за съжаление. Има допълнение, което лично аз смятам за нещо повече от своеенравно.

— Какво допълнение? — недоверчиво попита принц Арнолд. Твърде добре познаваше леля си, за да очаква неприятна изненада.

— Текстът продължава така: „Гореспоменатото присъждане да се осъществи само ако кръщелницата ми Валери се омъжи преди двайсет и петия си рожден ден. Ако дотогава тя не е сключила брак, цялото ми имущество да се предостави на някоя фондация“.

След това разкритие за секунда настъпи пълна тишина. После се извиси гласът на принцеса Луизе:

— На фондация?

— Само защото не съм омъжена? — допълни Валери.

— Но това е лудост! — отбеляза принц Арнолд.

— Господи, Валери, след четири седмици ставаш на двайсет и пет. Откъде толкова бързо ще намериш съпруг? — този прям въпрос зададе Каролин.

Валери погледна възбудените и безпомощни лица на близките си. После погледът ѝ се срещна с този на Холгер Бекстрьом. Стори ѝ се, че той я приковава с очи. Забеляза също, че изражението му беше съчувствено, но и малко развеселено.

Близките ѝ говореха един през друг. Валери преглътна. Почувства се заобиколена от луди. Сякаш младият адвокат беше единственият разумен човек в помещението. Принцесата неволно се обърна към него.

— Какво да правя? — попита тя.

— Наистина ли си задавате този въпрос? — отговори той спокойно.

Принцесата сведе глава и внезапно се засрами. Разбра, че той намира това условие за напълно неприемливо. Може би имаше право.

Но тя знаеше също, че семейството ѝ със сигурност е на друго мнение.

Щом се прибраха в замъка Фрайнау и останаха сами, горещите дискусии продължиха.

— Преди да напише завещанието си, Матилда напълно е откачила — изстена принц Арнолд. — Пралеля ти винаги е била ексцентрична, Валери. Но трябва да призная, че с това условие в завещанието е уцелила десетката.

— Всичко е само защото тя самата никога не е била омъжена — мъдро отбеляза Каролин.

— Дете, ти не разбираш нищо от това — постави я на място майка й.

— Но то е очевидно — защити се принцеса Каролин. — Леля Матилда е съжалала, че никога не се е омъжила. И се е страхувала, че и с кръщелницата ѝ може да се случи същото.

— Пълна глупост. Валери е хиляда пъти по-хубава от Матилда на младини! — сърдито извика принцеса Луизе.

— Не е вярно — отрече принцът. — Ти я познаваш само като старица. На времето Матилда е била смятана за хубавица.

— Защо тогава е останала без мъж? — пожела да разбере принцеса Валери.

— Красотата не е всичко — обясни баща ѝ. — Още тогава е била твърде своеенравна. Все не намирала някой достатъчно добър.

— Хубаво — рече Валери. — Значи решението да не се омъжи си е било нейно. Защо непременно иска да принуди мен да се омъжа толкова бързо? Не разбирам.

— Проектирани страхове — отбеляза Каролин, кимайки дълбокомислено.

От скоро изучаваше допълнително психология и лазеше с нея по нервите на всички.

Принцеса Луизе изтри прозренията на петнайсетгодишната си дъщеря с едно махране на ръка. По-важният проблем според нея беше ограниченото време, с което разполагаха.

— Коя дата е днес? — Извика тя нервно.

— Двайсети март.

Принцесата сплете пръсти.

— А на двайсет и осми април Валери става на двайсет и пет. Нямаме много време. Валери, трябва ти мъж, възможно най-бързо.

Принцеса Валери усети у нея да се надига съпротива.

— Извинявай, мамо, но ми се струва, че и аз имам думата. Много добре знаете, че нямам връзка. И при най-добро желание нямам представа как ще се сдобия със съпруг за пет седмици.

— Не би трябвало да е толкова трудно — каза принцеса Луизе.

Принцът скромно се изкашля.

— Никой не желае да те притиска, детето ми, но става дума за милиони евро.

Думата „милиони“, тоест няколко miliona, накара всички пак да онемеят. Бяха невъобразимо много пари.

Очите на Каролин блестяха.

— Най-после мог да получа коня, който толкова отдавна искам. Никой от класа ми не разбира как така нямам кон, щом съм принцеса и живея в замък, а наоколо има толкова празни конюшни.

— А пък аз бих могъл да постегна точно тези конюшни, които вече се рушат — отбеляза принц Арнолд.

— Най-сетне ще можем да си позволим достатъчно персонал — намеси се и принцеса Луизе. — Една чистачка два пъти седмично, не е кой знае какво за цял замък. Дори когато сме затворили цялото западно крило, защото плаче за ремонт.

— Да, имотът ни спешно има нужда от ремонт — с въздишка потвърди принц Арнолд. — В противен случай всичко ще рухне някой ден.

Тази възможност се стори ужасна на всички, защото дълбоко в сърцето си всеки член на семейството обичаше красивия стар замък — техния дом.

— Е, добре, разбрах — предаде се принцеса Валери.

— Слава богу! За толкова пари бих се омъжила и за Квазимодо — заяви Каролин.

— Той щеше да е съвсем подходящ за теб — злобно ѝ отвърна принцеса Валери.

— Стига глупости, момичета — прекрати спора принцесата. — Сега ни трябва мъж не за Каролин, а за Валери. И не ни е нужен Квазимодо, а разумно решение. Все някъде може да се намери един годен за женитба млад мъж!

— Имаш толкова колеги — несигурно предложи принц Арнолд на дъщеря си.

— Някой безизвестен колега? — възмути се жена му. — Невъзможно.

— Да закача ли на дъската за обяви в университета: „Търся сносен съпруг за принцеса, ставаща скоро на двайсет и пет“? — попита Валери.

— Днес и бездруго търсят мъжете си в интернет — намеси се Каролин.

— Само това ни липсваше — единодушно се възпротивиха принц и принцеса Фон Фрайнау.

— Само трябва да напишеш, че скоро ще наследиш милиони и веднага някой ще се хване — каза Каролин.

— Е, ще се откажем от някой, който иска парите на Валери — отбеляза принцеса Луизе.

— Да. Достатъчно е, че ние искаме наследството на леля Матилда — потвърди Валери с черен хумор.

— Престанете вече да говорите такива глупости — сърдито ги прекъсна принц Арнолд. — Валери е красива млада жена от прекрасно семейство. Все ще се намери подходящ жених.

— Още от пясъчника има много обожатели — подметна Каролин.

— Точно така! — възбудено се обади принцеса Луизе. — Ще се насочим към най-верния и най-стар обожател на Валери.

— И кой е той? — осведоми се принцесата.

— Северин, разбира се!

Валери неволно се изсмя. Отдавна не беше се сещала за граф Северин фон Видек. Той беше стар неин приятел от детството и чудесен другар. Бяха неразделни до една определена възраст. Тогава Северин замина за чужбина, но те все още поддържаха връзка.

— Северин винаги е бил в краката ти — заяви принцеса Луизе не без майчинска гордост.

— Мамо, мисля, че преувеличаваш — отрече Валери.

Но беше вярно, че Северин беше добър приятел. Никога обаче не беше гледала на него като на кандидат за женитба. Беше ѝ прекалено близък, едва ли не като брат.

— Но Северин не ми ли е братовчед? — сети се тя.

— Много далечен — успокой я майка ѝ. — Кръвното родство е толкова далечно, че не би попречило на сключването на брак.

— Майка ти е права — подкрепи предложението и принц Арнолд. — Северин фон Видек е точно съпруг за теб!

Граф Северин беше в парка и разглеждаше стика си за голф, когато новата прислужница на родителите му, облечена в семпла черна рокля с бяла престилка, се приближи към него и му подаде телефона.

— Разговор за вас, граф Видек.

Северин ѝ намигна весело. Момичето беше хубаво, а той винаги забелязваше хубавите момичета. Освен това днес беше един от първите меки и слънчеви пролетни дни, в които човек просто имаше добро настроение.

Когато чу в слушалката гласа на принцеса Валери, настроението му се повиши още повече. Днес изглежда му вървеше.

— Здравей, Валери. Колко хубаво, че се обаждаш. Какси?

— Благодаря, добре. Искаше ми се да се видим и да обсъдим нещо.

— Чудесна идея! — извика Северин фон Видек развлнуван. — Знаеш, че винаги се радвам на посещенията ти. Кога имаш време? Още днес? Можем да пием чай навън. Много е топло за март.

— Добре. Ако нямаш нищо против, ще дойда след час — каза тя.

— Радвам се — увери я той.

Валери затвори и погледът ѝ срещуна този на сестра ѝ Каролин, която беше я слушала с интерес.

— Как точно да го направя? — попита Валери. — Да отида и да кажа: „Северин, ела да се оженим сега“?

Каролин си сложи маска на многознайница и отхвърли:

— Не, не. Трябва да постъпиш по съвсем друг начин. Извади от гардероба някоя страхотна дрешка, по възможност черна с дълбоко деколте, облечи я, отиди при него и го побъркай...

— По-скоро ти си се побъркала — засмя се Валери. — Да ме пази Бог от разюзданите фантазии на някоя петнайсетгодишна!

— Жалко, толкова хубаво си го представих — отвърна Каролин, видимо засегната.

— По-добре престани да си представяш подобни неща. Плашещо е — предупреди я Валери, докато изваждаше от гардероба си джинси и скромна светлосиня блуза.

Върза дългата си руса коса на конска опашка и излезе.

Когато се срещнаха, граф Северин все още носеше светлия си панталон за голф и пуловер без ръкави. С дългото си клощащо тяло и русия кичур, постояннопадащ над очите му, той имаше вид на симпатично момче.

— Наистина се радвам, че дойде — заяви той, докато отвеждаше Валери до хубаво подредената маса на терасата на замъка. — Искаш ли чаша чай?

— Да, с удоволствие.

Той наля чай на Валери, но се спъна от престараване и разля цялата чаша върху дрехите ѝ.

Подобна несръчност беше нещо типично за Северин и накара принцесата да прихне.

— Виждам, че си си все същият.

Той се захили засрамено.

— Боя се, че е така.

Валери взе салфетка и подсуши джинсите си.

— Чу ли, че почина пралеля ми Матилда? — попита тя възможно най-непринудено.

— Прочетох във вестника. Моите съболезнования. Но старата дама достигна до преклонна възраст.

— Така е — потвърди принцесата.

— Трябаше ли да дойда на погребението? — попита графът с леко чувство на вина.

— Не — успокои го Валери. — Разказвам ти само защото завещанието на леля Матилда ни обърка.

Северин отново понечи да ѝ налее чай и Валери дискретно се опита да спаси дрехите си.

— Така ли? Защо?

— Защото аз наследявам почти всичко.

— Но това е много радостно. Честито!

— Да, но не е толкова просто. Знаеш ли, става дума за огромно състояние...

— Ами още по-хубаво. Баща ти ще се радва. Книгите му не носят голяма печалба...

Младият граф мъкна, защото реши, че е бил неучтив. Но Валери не се засегна от прямотата му.

— Прав си, разбира се. От години вече сме на ръба. Само замъкът гълта толкова пари. А и не можеш да забогатееш от исторически книги.

Граф Северин кимна.

— Представям си. А леля ти не помагаше ли, докато беше жива.

Валери въздъхна:

— Не. Но не ни улеснява и с наследството.

— Защо?

Принцеса Валери отпи гълтка чай.

— Спешно ми е нужен мъж — направо изстреля тя.

Северин я зяпна развеселен и невярващ.

— Нуждаеш се от мъж?

— Да, от съпруг.

— Извинявай, но понякога трудно разбирам — рече Северин объркан. — Би ли повторила последното изречение?

Принцеса Валери стана нетърпелива. Нямаше право, но цялата ситуация я притесняваше и сега несъобразителността на Северин я подразни. Въпреки че можеше да го разбере.

— Не е толкова трудно за разбиране. Търся мъж, за когото да се омъжа. При това възможно най-бързо. Преди двайсет и осми април.

— Преди двайсет и осми април? Защо по дяволите преди двайсет и осми април? — поискава да разбере Северин.

— Защото тогава ставам на двайсет и пет.

— Зная, че имаш рожден ден на двайсет и осми април, но не разбирам защо дотогава непременно ти е нужен съпруг. — Северин се разсмя. — Да не би да трябва да влезе в огромна торта и изненадващо да изскочи с голяма панделка около врата?

— Нямаш основание да ми се подиграваш — отбележа Валери.

— Нещата са много сериозни. Иначе милионите ми ще отидат за някоя фондация.

— За коя фондация?

— Не зная — отговори Валери ядосано. — Може би за някоя за безъбеди кучета или нещо подобно.

Имитирачки отчаяние, Северин се хвани с две ръце за главата.

— Значи, мила моя Валери, трябва да призная — ако си решила да ме объркаш, успя напълно. Не мога да го кажа по друг начин. За каква фондация говориш всъщност?

— За фондацията, при която ще отиде наследството ми, ако не се омъжа до двайсет и петия си рожден ден. Така пише в завещанието на леля Матилда. Разбра ли най-после?

Северин кимна.

— Така значи. Трябва да си омъжена, за да наследиш всичко.

После тихичко подсвирна през зъби.

Принцеса Валери кимна.

Шантаво — коментира Северин.

Валери отново остави чашата си на масата.

— Е, сега ще се ожениш ли за мен, или не?

— Какво? Аз?

— Ти, разбира се. Кой друг?

Той я погледна слизан. После широко се ухили.

— Ти съвсем сериозно ли искаш да се оженим?

— Днес не ми е до шеги — промърмори принцесата.

— Мила моя Валери, трябва да призная, че това е най-романтичното предложение за женитба, на което може да се надява един мъж — не без ирония отбележа Северин.

Валери усети как се изчервява. Естествено, той имаше право. Беше невъзможна. Цялата ситуация беше абсурдна.

За щастие Северин имаше достатъчно чувство за хумор, за да погледне леко на нещата. Изглежда не й се сърдеше.

— Тъй като сърцето ми винаги ти е принадлежало, прекрасна Валери, разбира се, ще приема предложението ти.

Принцесата го целуна по бузата.

— Благодаря, Северин. Ти си истински приятел.

Олекна ѝ.

— Надявам се да е така — намигна ѝ той и вдигна каната. — Още една чаша чай за нашия годеж?

— Ще се омъжваш? Още преди рождения ти ден? Но той е съвсем скоро! Не може да бъде.

Най-добрата приятелка и колежка на принцеса Валери Сесилия Бранднер не можа да скрие изненадата си.

Валери кимна утвърдително.

— Не само искам да се омъжа, а и трябва.

— Трябва?

Сесилия прокара пръсти през косата си и поразбърка още малко хубавите си кестеняви къдрици. Видът на чорлавата ѝ приятелка накара принцеса Валери да се разсмее:

— Не е това, което си мислиш. Не съм бременна. Въпреки това е задължително да се омъжа възможно най-бързо.

— А все казваше, че няма да бързаш — отбелаяза Сесилия.

— Вярно е. По принцип не бих го направила, но...

— ... се влюби до уши — допълни Сесилия.

— Глупости.

— Да не би да не си се влюбила?

Принцесата поклати глава.

— Не за съжаление. Става дума за брак по сметка.

На Валери ѝ се стори, че сега къдриците по главата на приятелката ѝ щръкнаха още по-възмутено.

— Шегуваш се.

— Не. Изобщо не ми е до шеги. Историята е напълно сериозна.

— Валери! Защо искаш да се омъжиш по сметка?

Принцесата въздъхна дълбоко.

— Както може би знаеш, това често се случва в аристократичните семейства.

— Е, добре. Принцеса си — отбелаяза Сесилия. — Досега това ни най-малко не е пречило на приятелството ни, защото винаги си се държала като нормален и разумен човек, здраво стъпил на земята. Но сега да си призная се съмнявам в разсъдъка ти. При това дълбоко! Като че ли чрез сватбата си уреждаш политически въпрос. Това е абсурдно.

— Нищо не разбираш — подхвърли Валери.

Сесилия си пое дъх, за да се успокои.

— За кого смяташ да се омъжиш? За някой мрачен благородник с гърбица и кози крак, защото на третия ви рожден ден са ви вrekли един на друг?

Принцеса Валери си представи граф Северин с непокорния русичур, който постоянно падаше на челото му, и неволно се засмя. Образът му толкова малко съвпадаше с представата на Сесилия.

— Не, не. Ще те успокоя. Бъдещият ми съпруг е всичко друго, освен мрачен благородник с гърбица и кози крак. По-точно става въпрос за мил млад мъж, с когото сме приятели от детските години и който освен това е мой далечен братовчед.

— Познавам ли го? — попита Сесилия.

— Не. Доколкото знам, никога не сте се виждали. Казва се Северин фон Видек. Но сигурно скоро ще се запознаете. Защото исках да те попитам дали за следващите седмици можеш да се преместиш при нас в замъка, за да ми помогнеш с подготовката на сватбата. Ще се радвам, освен това, ако ми станеш шаферка.

— Добре — каза Сесилия. — Но може би преди това можеш да ми обясниш на спокойствие защо ти е толкова нужен този брак по сметка.

— Принудена съм по икономически причини — рече принцесата.

— Значи той е богат?

— Заможен е. Но не е в това въпросът. Става дума за мен. Ще стана много богата, ако се омъжа преди двайсет и петия си рожден ден.

— Защо? — поинтересува се Сесилия.

— Защото в такъв случай ще наследя милиони от починалата ми пралеля Матилда.

— По дяволите — успя да изрече Сесилия. — А ако не се омъжиш, какво ще стане?

— В такъв случай всичко ще отиде за някоя фондация. Така пише в завещанието.

Сесилия се отпусна на един стол.

— Божичко! Защо пралеля ти е оставила такова странно завещание?

Принцеса Валери въздъхна.

— Може би защото тя самата никога не е била омъжена и се е бояла, че и аз като стара над двайсет и шест годишна мома вече няма да мога да си намеря мъж.

Сесилия прихна.

— Вие благородниците сте напълно откачени. След тези разкрития ми е нужна гълтка чай. Ще пийнеш една чаша с мен, нали?

Принцесата кимна примирено. Днес чаят ѝ дойде в повече, но както изглеждаше, щеше да ѝ се наложи да изпие още много чай, преди да обясни на всеки защо трябва да се омъжи толкова набързо преди рождения си ден.

Холгер Бекстрьом беше застанал до бюрото в адвокатската си кантора и замислено гледаше младата си клиентка.

Принцеса Валери беше облечена със скромен тъмен костюм, който много отиваше на русата ѝ коса. Този път беше се постарала повече в избора на тоалета, защото имаше чувството, че това ще укрепи самочувствието ѝ. В действителност беше твърде нервна и се надяваше младият адвокат да не го забележи.

— Заповядайте, седнете, принцесо — покани я Холгер Бекстрьом.

Валери седна и се опита да разбере по изражението му какво мисли. Сигурно смяташе и нея, и цялото ѝ семейство за напълно побъркани. Но мъжествените му черти не издаваха чувствата му.

— Да ви предложа ли чаша чай? Секретарката ми бързо ще го приготви — предложи той.

— О, благодаря, с удоволствие. Чаша чай ще ми дойде добре — изльга принцесата.

Холгер Бекстрьом уведоми секретарката, а после двамата останаха мълчаливи за миг.

Накрая Валери се насили да започне:

— Идвам заради завещанието на пралеля ми.

Той се усмихна:

— Почти познах. Какво решение взехте?

— Приемам условията на завещанието — заяви Валери и усети как се изчерви при тези думи.

Странно. Не ѝ беше неудобно да направи предложение за женитба на граф Северин, въпреки че ситуацията беше толкова глупава. За щастие Северин реагира точно според очакванията ѝ: малко развеселен, но дружелюбен, сякаш ставаше дума за някоя от предишните ѝ детски лудории.

Не я притесни и сливането на приятелката ѝ Сесилия, когато ѝ разкри, че ще се омъжва.

Но сега, пред този млад мъж, когото виждаше за втори път в живота си, принцесата изведнъж се засрами. Това, с което се захващаше, не беше ли доста съмнително?

Въпреки че усети погледа на Холгер Бекстрьом, насочен към нея, тя не се осмели да вдигне очи към него.

— Предполагам, че нямате нищо против, ако приема условията?
— попита тя заядливо. Не гледаше него, а бюрото му.

Холгер Бекстрьом не успя да отговори веднага, защото влезе секретарката. Тя постави леко потракващата табла върху плота и наля чай.

— Благодаря — промърмори принцесата и бързо грабна чашата си, като че не можеше да оцелее без чай.

Щом секретарката излезе, Холгер Бекстрьом каза със спокоен глас:

— Естествено, че не ми е позволено да давам оценка на личните ви решения.

— Звучи сякаш следва едно „но“ — предположи принцеса Валери.

Той направи кратка пауза, после се надигна и застана с гръб към прозореца точно срещу Валери.

— Ако трябва да съм честен, ще призная: на езика ми е едно голямо „но“.

— Но защо? Ако се омъжа преди двайсет и петия си рожден ден, нищо няма да ми попречи да наследя имуществото на леля — с усилие изрече принцесата.

— Не, разбира се. В такъв случай нищо не пречи на наследяването — съгласи се Холгер Бекстрьом, — но може би нещо все пак е против подобна женитба.

Принцеса Валери подскочи. Не се почувства добре на мястото си. Сякаш беше изправена на съд. Започна да крачи нервно напред-назад.

— На ваше място бих премислил всичко още веднъж — предложи той.

Тъкмо защото знаеше, че е прав, и защото се чувствуше жалка в ролята си, тя енергично поклати глава.

— Вече съм решила — заяви Валери възможно най-високомерно.

Той замълча, но тя усети упрека в това мълчание. Божичко, какво ли си мислеше за нея? Но засягаше ли го в края на краищата? Чично му, старият Бекстрьом, би промърморил нещо за деликатността на ситуацията, но същевременно би демонстрирал разбиране. А какво правеше този господин? Гледаше Валери така, като че тя беше на път да извърши престъпление!

— Не разбирам какво ще попречи на това да се омъжа — попита Валери.

— Наистина ли? — поинтересува се той.

— Наистина! — твърдо заяви принцесата, въпреки че й бяха известни всички минуси. По някакъв начин тя се продаваше. Знаеше го.

— Е, добре — гласът му прозвуча учтиво, но дистанцирано. — В такъв случай предпочитам да прехвърля процедурата по наследството на мой колега.

— Но защо? — попита Валери уплашена.

Отговорът дойде бърз и кратък:

— Защото не желая да подкрепям подобна търговия с крави.

Принцеса Валери почувства как кръвта ѝ се качи в главата.

— Как си позволявате да ми говорите по този начин! — изкрещя тя вбесена. — Знам какво правя, а вие не сте морален съдник на семейството ми!

— Не, аз съм адвокатът ви. И съм приятел на истината. Това е всичко — невъзмутимо заяви той.

— Така значи. Вие сте приятел на истината — отвърна Валери засегната. — А каква е според вас истината?

Той седна на ръба на бюрото и я погледна в очите.

— Веднага ще ви кажа. Мисля, че пралеля ви беше egoцентрична и тиранична стара дама. Представата, че една жена на повече от двайсет и пет вече не може да си намери мъж, е налудничава и изкривена. И вие го знаете толкова добре, колкото и аз. Всичко това не е нищо друго, освен опит за изнудване.

Валери кимна. Той със сигурност имаше право.

Адвокатът продължи:

— Не се познаваме отдавна, но да си призная, мислех ви за самостоятелна и разумна жена, която няма да участва в подобна игра. За жалост явно съм се излъгал. Искат от вас да се омъжите набързо, за да наследите имуществото на леля си. И какво правите вие? Вместо да разгласите на целия свят, че смятате подобна сделка за недостойна, вие приемате условията.

— Ще се омъжа за граф Северин фон Видек — стар приятел от детството. Разбираме се отлично и със сигурност...

— … нямаше да се омъжите за него, ако не беше завещанието на вашата пралеля — допълни Холгер Бекстрем.

Без да иска, се беше разгорещил. Какво му стана, та реши да се бърка в личния живот на принцесата? Това не го засягаше. Но не можеше просто да стои и да гледа как тази Валери фон Фрайнау се забърква в нещо, което според него беше грешка.

— Е, добре — призна принцесата. — Имате право. Никога нямаше да ми хрумне да се омъжа за граф Северин, ако не беше завещанието. Но толкова ли е странно това? В замъка на родителите ми всички дограми тракат, парното по горните етажи почти не работи, чешмата капе, а конюшните скоро ще се срутят. Въпреки това продължаваме да обичаме замъка от цялото си сърце. Освен това имам сестра, по-малка от мен с десет години, за чието образование са необходими пари. Искам да осигуря на майка ми спокойни стариини, а на баща ми — материалната сигурност, за да продължи да пише умни книги, които освен него и ограниченият кръг от специалисти никой никога няма да прочете — тя спря за малко, за да си поеме дъх. — Милионите на леля Матилда ще са много полезни в тази ситуация. Така, сега знаете всичко. Ако искате, ме съдете.

— Боже господи! Не съм тук, за да ви съдя! — извика Холгер Бекстрем. Той също беше развлнуван.

— Защо тогава ме упреквате?

— Не ви упреквам.

— Напротив. Изживявате се като пазител на нравите!

— Пълна глупост! Не става дума за това. Но бракът е съюз за цял живот. Сключва се заради някакъв идеал. За да вървят съпрузите заедно през живота. В добро и лошо. Вие не сте жена, която ще се омъжи за мъж заради парите. Да се обвържете с някого, когото не обичате? Не можете да го направите.

— Мога и още как — увери го принцеса Валери.

Обикновено приготвленията за сватба са доста стресиращи, а какво остава, когато всичко трябва да се организира в най-кратък срок. Така се струваше на принцеса Валери, когато в замъка Фрайнау ревностно започнаха да се подготвят за сватбата ѝ с граф Северин.

Навсякъде бяха разхвърляни каталози и кройки на сватбени рокли. Принцеса Луизе се занимаваше с надписването на картички за масата, а принц Арнолд се опитваше да поправи каменните плохи в параклиса. Каролин беше наказана да полира тежките стари сребърни прибори.

— Каква полза от монограмите и гербовете по сребърните лъжици, когато няма иконом, който да се погрижи за тях — оплакваше се тя.

— Икономът никога нямаше да се хване сам да чисти среброто, а щеше да възложи тази работа на други — поучи Валери сестра си.

— Абсолютно не е в духа на времето — мърмореше Каролин. — По-добре да вземем пластмасови прибори и картонени чаши.

Северин фон Видек приемаше цялата бъркотия с чувство за хумор.

— Мисля, че трябва малко да се поупражня за ролята си на младоженец. Като си помисля, че почти цял живот чаках да се оженя за красивата си братовчедка, а сега всичко трябва да стане за секунди — каза той през смях.

— Преувеличаваш — сряза го Валери. — Първо, не си ме чакал цял живот и, второ, не трябва да се оженим за секунди, а след още четири седмици. Между другото, днес ще дойде приятелката ми Сесилия, за да ми помогне с приготвленията. Обади се, че колата ѝ е повредена и затова пътува с влака. Можеш ли да я посрещнеш на гарата? Аз трябва да помогна на мама с картичките.

— Разбира се — увери я Северин. — В колко часа пристига?

Принцесата хвърли поглед на ръчния си часовник и се изплаши:

— О, след половин час. Бъди така добър, моля те, и тръгни веднага, иначе ще трябва да чака.

— Бързам да изпълня желанията на моята красива невеста — ухилен я успокои Северин.

— За теб сякаш всичко е една голяма шега — малко раздразнено каза принцесата.

Лицето му стана сериозно за секунда.

— А не е ли?

Валери неволно се сети за предупреждението на Холгер Бекстрем.

— Не знам — отговори тя. — Всъщност женитбата трябва да е нещо сериозно. Не мислиш ли? — после се опита да изтре всички смущаващи я мисли. — Говоря глупости. Защо да не се забавляваме, докато подготвяме сватбата си?

Той приятелски я целуна по бузата.

— Ще побързам и скоро ще се върна.

— Не се притеснявай.

На вратата младият граф се обърна още веднъж.

— Преди да забравя — как да позная приятелката ти Сесилия?

Валери се замисли.

— Хубава е и има непокорна разкошна къдрава коса, която винаги изглежда, като че ли спешно трябва да посети фризьор.

— Хм — изсумтя Северин. — Надявам се наоколо да няма много млади жени с буйни гриви.

На гарата обаче установи, че има много хора, които изглеждаха така, сякаш спешно им трябваше фризьор. Смешно как се променяше перспективата, когато най-голямо внимание се обръщаше на косата.

Възрастният полуулепшив господин във всеки случай не влизаше в сметките.

Може би младото момиче с расти? То обаче му хвърли пренебрежителен поглед.

Безпомощен, Северин отметна веселия кичур от челото си. Май и на него му трябваше нова прическа.

В този момент към него се приближи изключително красива млада жена с тъмна коса. Тя много му хареса, но за съжаление нямаше непослушни къдрици. Въпреки това жената го заговори:

— Извинете, моля, дали не сте случайно Северин фон Видек?

Той закима усърдно.

— Да, аз съм.

Тя му подаде ръка и се усмихна:

— Казвам се Сесилия. Приятелка на Валери. Валери ми изпрати есемес, че ще ме посрещнете.

Той зарадван разтърси ръката ѝ.

— Добре че ме открихте. На мен не ми беше толкова лесно.

— И аз така си помислих. Валери обаче каза, че ще ви позная по русия кичур. Така и стана.

Той се засмя.

— Ама и Валери описва хората... За русия кичур е вярно, но вие... На фризьор ли бяхте?

Тя го погледна изненадана:

— Не. Защо?

Той се захили.

— Валери каза нещо за къдрици. И аз през цялото време търсех къдрава коса.

Сесилия прихна непринудено. Откритото му държание ѝ се стори много мило. Въпреки че беше хубав и носеше титлата граф, той изглеждаше всичко друго, но не и скучен.

— Валери има право, но понякога прибирам косата си назад и тогава къдриците не се виждат добре. Въпреки че пак се завиват малко отстрани.

Той я изгледа проучващо и се съгласи. Малките опърничави къдрички изглеждаха много хубави, помисли си той тайно.

Сесилия посегна към раницата, която беше оставила на земята, но той я изпревари.

— Оставете на мен, моля.

— Не е тежка.

— Въпреки това.

Без да търпи повече да му противоречат, той нарами раницата и двамата се запътиха към паркинга.

„Жалко всъщност, че малко от днешните млади мъже са възпитаници на старата школа“, помисли си Сесилия, докато граф Северин ѝ отваряше вратата на колата със съвсем естествен жест. Без съмнение благородниците имаха своите предимства. Кой друг от връстниците ѝ ѝ отваряше вратата? Положението задължава! Макар че в благородническите семейства имаше неща, които трудно разбираше — например странното завещание на пралелята на Валери.

Наистина шантаво, че приятелката ѝ възнамерява така прибързано да се омъжи за този мъж. Въпреки че прави доста приятно впечатление.

Сесилия неволно отправи към него замислен поглед. Северин ѝ се усмихна, преди да запали мотора. Не беше във възторг, че трябва да

посрещне първия гост за сватбата на гарата, но пък беше приятно изненадан от най-добрата приятелка на Валери.

— Какво се случи с колата ви? — осведоми се граф Северин, докато шофираше. — Валери каза, че се е повредила.

Сесилия вдигна безпомощно рамене:

— Не зная точно какво ѝ е. Не разбирам много от автомобили. Днес сутринта просто не пожела да запали. Това често се случва.

— Ако желаете, мога да погледна някой път. Може би ще открия повредата — предложи Северин.

— Разбирате ли от коли? — попита Сесилия малко изненадана. Младият рус граф не приличаше кой знае колко на занимаващ се с тежък труд автомеханик.

Северин кимна.

— Малко. Имам слабост към колите. Или поне към старите коли. Сесилия се разсмя.

— Е, тогава сте само за моята кола. Тя не е точно олдтаймер, но като си помисли човек, че старата трошка има вече поне петнайсет години зад гърба си и че показва все повече дефекти.

Той ѝ намигна.

— Точно за мен. Истинско предизвикателство.

Те стигнаха до замъка Фрайнау в добро настроение.

— Притеснявате ли се малко вече? — попита Сесилия, докато се изкачваха по стълбите към замъка.

Той се учуди.

— Притеснен? Защо?

— Заради предстоящата сватба с Валери, разбира се.

— Ах, да.

Граф Северин се улови, че за момент беше забравил за сватбата.

— Аз ще бъда шаферка — издаде Сесилия.

Той се усмихна.

— Много добре. Тогава ще се виждаме често през следващите дни.

— Сигурно. Нали съм разквартирана тук до сватбата. Освен това — усмихна се тя дяволито — вие ми обещахте да се погрижите за старата ми кола.

Принцеса Валери седеше потънала в мисли пред един каталог за булчински рокли. Повечето ѝ се струваха меко казано безвкусни. Представяше си нещо съвсем скромно, без панделки и къдрички. Не искаше и булчински воал.

По принцип не искаше никаква булчинска рокля. Стигаше ѝ само гражданска брак. В края на краишата беше нужно единствено брачното свидетелство да се представи на Холгер Бекстрем — нищо повече, за да наследи леля Матилда.

Всичките тези булчински рокли, напомнящи за радост и слънчеви лъчи, изведнъж страшно я ядосаха. Със замах захвърли лъскавото списание на пода.

В същия момент в стаята влезе Каролин.

— Холгер Бекстрем е долу в приемната — рече тя. — Иска да разговаря с теб.

Неволно Валери оправи прическата си и за миг съжали, че е с най-старите си джинси и не е гримирана. Но това беше идиотско! Какво значение имаше как е облечена.

— Холгер Бекстрем? Какво иска?

— Не ми каза.

— Кажи му тогава да ме почака в салона. Веднага идвам. Или почакай! В салона не е подредено, нали?

— Знаеш, че у нас напоследък никъде не е подредено — невъзмутимо изрече Каролин. — Цялото семейство е заето да лъска фамилните съкровища за твоята сватба. Всички кристални чаши са на масата в салона.

— Това не прави добро впечатление. По-добре го заведи в стаята за закуска — реши Валери.

— И така става — рече Каролин и направи лека гримаса. — Вече свикнах да играя ролята на иконом и на момиче за всичко. Дали да не ви направя и чай?

— Не, благодаря. Не е нужно. Ще е достатъчно, ако не ни пречиш — заяви еднозначно Валери.

Каролин излезе видимо обидена, а Валери още веднъж разреса косата си с четка, преди да отиде в стаята за закуска.

Там вече я очакваше Холгер Бекстрем. Правеше големи крачки напред-назад и обмисляше какво да каже, когато Валери се появи.

Беше решил все пак да продължи да се занимава с наследството на Матилда фон Фрайнау. Не заради професионален интерес, а защото съдбата на тази млада, хубава принцеса просто не му даваше мира.

Когато принцеса Валери влезе, той беше поне толкова нервен, колкото и тя. Но и двамата се опитаха да го прикрият.

— Много мило, че наминахте — поздрави го принцеса Валери.

— Посещението ми не е лично — побърза да поясни Холгер. — Само исках да ви донеса някои документи, които трябва да попълните във връзка с наследството.

Това беше истина. Но той прекрасно знаеше, че можеше да изпрати документите и по пощата.

— Така ли — каза Валери, като се опита да прикрие разочарованието, предизвикано от това пояснение. Какво всъщност очакваше? Че е дошъл да я види? Че толкова го интересува нейната личност? Не знаеше на какво се дължи, но мнението на младия адвокат за нея я интересуваше много повече, отколкото искаше да си признае.

— Значи все пак няма да се откажете от моя случай? — попита тя.

Той поклати глава.

— Не. Надявам се да не ми се сърдите, че обмислях подобна възможност.

— Не, не се сърдя — тя се усмихна несигурно. — Дори донякъде разбирам аргументите ви.

— Радвам се да го чуя.

За миг те замълчаха смутени.

Валери търсеше думите.

— Със сигурност е необичайно да се омъжиш само защото някакво завещание го изисква. Но си мисля, че пралеля ми наистина се е страхувала да не остана стара мома.

Холгер Бекстрем поклати глава:

— Но нали вие не споделяте тези страхове?

— Разбира се, че не — увери го Валери.

— Защо тогава се поддавате? Просто не мога да го проумея — избухна той.

— Знаете защо.

— Заради презрения Мамон ли?

— Презрения Мамон, Хубаво говорите. Все пак са милиони — сухо отбеляза принцесата.

Той се извърна към нея:

— Много пари, не отричам, но би трявало да съществуват неща далеч по-важни от парите.

— Не ме съдете така строго — помоли го принцесата.

Той въздъхна.

— Не желая да съм в ролята на наставник. Тя никак не ми допада. Но за някои неща съм ужасно старомоден. Например що се отнася до брака. Все пак е обещание за цял живот. Не бива да го правим зависим от външни фактори като парите например. Дори и когато става въпрос за толкова голяма сума — той я погледна твърдо.

— Може би звуци глупаво, но мисля, че човек трябва да се ожени по любов.

Принцесата усети как се изчервява до корените на косата.

— Имате право. Но в този случай не мога да се съобразявам само със себе си. Трябва да се погрижа и за родителите и сестра ми. И за семейния имот. Всичко друго би било ужасно egoистично от моя страна.

— А мислите ли и за годеника си? За мъжа, за когото ще се омъжите, без да го обичате? — попита Холгер Бекстрем.

— Е, Северин е информиран за всичко. Никога не съм го лъгала — поясни Валери.

— И това са необходимите предпоставки за обвързване за цял живот? — остана скептичен младият адвокат.

— По дяволите! Не мога да го променя! — изкрешя вбесена Валери, като яростта ѝ бе насочена най-вече към нея самата, а не към него.

— Естествено можете да го промените. Все още можете да се откажете от решението си. Никой не държи пистолет зад гърба ви.

— Нищо не разбирате. Цялото ми семейство ще ме обяви за луда, ако се откажа от наследството.

— Но животът и решението са си ваши — обърна внимание той.

— Става дума за вашето бъдеще и вашето щастие. Никой няма право да ви принуди да направите нещо, което не желаете.

— Добре се разбирам със Северин — поясни Валери.

— И това достатъчно ли е? — попита той със спокоен глас.

— Трябва да е достатъчно!

— Тази позиция според мен не е правилната основа за сключване на брак.

— Защо не? Разумно е да се постъпи така.

Той решително поклати глава.

— Бракът без любов според мен не може да е нещо разумно.

Принцесата, почувствала се засегната от думите му, потърси спасение в една неистинска аrogантност:

— В нашите кръгове браковете по сметка винаги са били на дневен ред.

— Преди в определени кръгове е било обичайно и да си сипват отрова в храната — пресече я той. — Въпреки това ми се струва, че тези норми днес вече не са приемливи.

— Не се тревожете. Нямам намерение да се отърва от съпруга си с помощта на отрова — успокои го принцесата.

— Избрах този пример само за да ви обърна внимание, че не живеем в Средновековието — поясни той.

— Благодаря за уточнението — иронизира го Валери.

— Останах с впечатление, че не ви е ясно — сериозно отговори той.

Принцесата скочи. Знаеше, че е прав за всичко. Но точно това я правеше толкова безпомощна.

— Трябва да ви е напълно безразлично поради какви причини се омъжвам! — извика тя.

Той кимна мълчаливо. Трябваше да признае, че тя имаше основание да очаква това. Но не беше така. Принцеса Валери не му беше безразлична.

Дявол знае защо, но Холгер просто не искаше тя да се омъжи само защото пралеля й е направила откачено завещание. Мислеше, че тъкмо тази нежна, руса принцеса е жена, която трябва да се омъжи по любов. И само по любов! Младият адвокат почти имаше усещането, че трябва да я защити.

Но как да ѝ го обясни? Сигурно нямаше да го разбере. И как да го направи, когато на него самия му беше трудно да проумее собственото си поведение в този случай.

— Мисля, че е по-добре да оставим тази тема — каза той спокойно. — Лично аз нямам отношение към плановете ви за женитба.

Боя се, че правите грешка, но това е мое лично мнение. Вие сигурно си имате свои основания — направи лек поклон и отстъпи към вратата. — Най-добре ще е да си тръгна.

Принцесата се загледа след него. Нямаше усещането, че е спечелила битката.

В антрето Холгер Бекстрем се сблъска с принцеса Луизе.

— Мили Бекстрем! Каква изненада. Не знаех, че сте тук.

— Минах само за някои документи — поясни той.

— Така ли? Успяхте ли да поговорите с Валери?

Той кимна.

— Бедното дете вече не знае на кой свят е. Толкова сватбени приготовления. Добрата Матилда ни надроби хубава попара със завещанието си. Но такива са роднините на мъжа ми. Доколкото мога да си спомня, тази линия ни е причинявала само ядове.

Принцесата пое дъх, сякаш имаше намерение да продължи, но не каза нищо. Може би ѝ се стори, че не е много подходящо да говори толкова непринудено за семейните взаимоотношения.

Младият адвокат беше различен от стария Бекстрем. Д-р Бекстрем приемаше всяко решение на височайшите си клиенти. Племенникът му не го правеше. Виждаше се, че има собствено мнение, което не беше непременно нещо лошо.

— Харесва ли ви работата в кантората на чичо ви?

Холгер Бекстрем кимна малко сковано.

Принцесата се усмихна. Допадаше ѝ хубавият млад мъж. Изглеждаше такъв идеалист — почти като рицар от детската книжка.

— Колко невъзпитано от моя страна — каза изведенъж принцесата. — Непременно трябва да останете за вечеря!

— Съжалявам, но...

— Без „но“! — прекъсна го принцеса Луизе с тон, нетърпящ възражение. — Трябва да ви кажа, че до сватбата при нас ще живее приятелката на Валери Сесилия, за да помага при приготовленията. Липсва ни кавалер за нея. Бъдете така любезен и поемете тази задача за днешната вечер.

Холгер Бекстрем се поколеба. Всъщност възнамеряваше веднага да си тръгне от замъка Фрайнау.

Принцесата му се усмихна.

— Моля!

Когато Луизе фон Фрайнау искаше нещо, можеше да е толкова чаровна, че на хората им ставаше трудно да отхвърлят желанието ѝ. Така се случи сега и с Холгер. А освен всичко друго той беше и любопитен да се запознае с бъдещия съпруг на принцеса Валери. Макар че не му се искаше да си го признае.

— Колко мило от ваша страна, че ме измъквате от затруднението — каза принцеса Луизе, като че ли вече беше получила положителен отговор. Тя се отдалечи и остави Холгер в компанията на Каролин, която тъкмо слизаше по стълбите.

— Здрави — рече младата принцеса и го изгледа с неприкрито любопитство.

— Здрави — отговори Холгер с усмивка. Петнайсетгодишната многознайка затвърди убеждението му, че сгреши, като прие поканата на принцеса Луизе.

— Как е чично ви, старият господин Бекстрем? — осведоми се Каролин. — Радва ли се на пенсионерските години?

Неволно Холгер се усмихна на превзетите ѝ изрази.

— Да, радва се на пенсионерските години — увери я той.

— Странно, изобщо не приличате на него.

— А защо не? — поинтересува се Холгер.

— Ами, той беше стар, а вие сте млад...

— Твърде проницателно твърдение.

Каролин не се смути.

— Освен това...

— Какво, освен това?

— Освен това съвсем не приличате на адвокат.

— А как изглеждам?

Тя кимна одобрително.

— Доста добре.

— Много ви благодаря — ухили се той.

— Във всеки случай не сте стар или закостенял — невъзмутимо продължи Каролин. — Мисля, че сте симпатичен.

Той избухна в смях:

— Е, благодаря за тази оценка. Мога да се гордея с нея.

— Да, можете — със сериозен тон го увери Каролин. — Малко са хората, които ми харесват от пръв поглед. Но останах с убеждението, че не сте във възторг от прибързания брак на Валери.

Той стана по-сдържан.

— Може и така да е — потвърди Холгер.

Каролин си сложи погледа на дълбинен психолог.

— Питам се само на какво ли се дължи това...

Холгер с облекчение видя приближаващия се принц Арнолд.

— Добър ден, господин Бекстрьом. Може ли да ви освободя от лапите на малката ми дъщеря и да ви поканя в трапезарията? Съпругата ми каза, че ще ни правите компания за вечеря. Заповядайте. Трябва да се запознаете с приятелката на Валери Сесилия и, разбира се, с годеника на дъщеря ми граф Северин.

Те заедно влязоха в трапезарията.

— Мога ли да ви представя? Господин Бекстрьом, племенник на стария ни семеен адвокат, а това е госпожица Сесилия Бранднер. Тя ще бъде шаферка на сватбата на дъщеря ми. А това е граф Северин фон Видек, годеникът.

Холгер Бекстрьом и граф Северин задържаха погледите си вперни един в друг за малко по-дълго, докато възпитано се здрависаха.

Значи това беше мъжът, за когото принцесата искаше да се омъжи заради парите. Противно на волята си Холгер трябаше да признае, че той не приличаше на чудовище. По-скоро беше ведър, симпатичен млад мъж. Някой, с когото можеш да правиш лудории. У младия адвокат се надигна нещо подобно на ревност.

В този миг вратата се отвори и в стаята влезе принцеса Валери.

— А, ето я моята дъщеря — зарадвано възклика принц Арнолд.
— Валери, майка ти успя да убеди господин Бекстрьом да ни прави компания за вечеря. Моля те, погрижи се за гостите ни, а аз ще погледна за виното.

Валери малко безпомощно премести поглед от годеника си към младия адвокат.

— Баща ти вече ни запозна — помогна й граф Северин.

— Така ли? Тогава не е нужно да го правя пак.

— Мен обаче съвсем ме забравиха — през смях обърна внимание върху себе си Сесилия.

— Извинявай, моля. Господин Бекстрьом, моята приятелка Сесилия Бранднер.

Холгер леко се поклони към Сесилия. После седнаха около масата.

— Как е чично ви? — попита принцеса Луизе. — Не му ли липсва работата?

— Досега не се е оплакал — увери я младият адвокат.

Принц Фрайнау се върна с виното.

— Чичо ви добре познаваше леля ми Матилда. Предполагам, че своенравното завещание не го е изненадало особено.

— Възможно е — призна Холгер.

— Само дето трябва да свикна с мисълта, че изведнъж въкъщи предстои сватба — продължи принц Арнолд лекия разговор. — Въпреки че много се радвам на зетя — добави той, поглеждайки към Северин. — Най-добре да използваме повода и да пием за бъдещата двойка.

Той вдигна чаша и всички го последваха.

Когато чашата на принцеса Валери се докосна до тази на Холгер Бекстрем, тя избегна погледа му. Не одобряваше идеята на майка си да покани младия адвокат на вечеря. На Сесилия не й беше притрябал кавалер. Тя великолепно се забавляваше със Северин. Самата Валери обаче би предпочела да се скрие под масата. Поне докато в стаята беше този Холгер Бекстрем, който изглежда я презираше от все сърце.

Граф Северин не се уплаши, че ще се изцапа. Въпреки че носеше светъл панталон, той пропълзя под колата на Сесилия.

— За бога, нямате ли поне работен комбинезон или нещо подобно? — ужасена попита Сесилия.

— Не ми е нужен — отговори Северин. — Но може би ще ми трябва джобно фенерче.

— Джобно фенерче — послушно повтори Сесилия. — Къде да го намеря? Не знам дали изобщо имам нещо такова.

— Мисля, че имам едно в багажника — осведоми я Северин.

Бяха отишли до жилището на Сесилия с малкия спортен автомобил на Северин, за да огледат старата ѝ кола.

Сесилия донесе фенерчето.

— Е, сега вижда ли се? — попита тя.

Тя също пропълзя под колата и сега двамата лежаха един до друг на асфалта. Младият граф освети оста и колелата. После лъчът падна върху профила на Сесилия. Носът ѝ беше също толкова черен, колкото и неговите ръце. Усмихнаха се един на друг като съзаклятници.

— Мисля, че тук няма нищо — рече Северин. — Най-добре ще е пак да погледна акумулатора.

Измъкнаха се изпод автомобила. Когато се изправиха един срещу друг и се погледнаха, избухнаха в смях.

— Приличате на Черен Петър — отбелаяза Сесилия.

— Мога да ви върна комплиманта — развеселен отговори граф Северин.

— За щастие има топла вода и сапун — рече Сесилия.

— После ще ги използваме. Сега трябва да открия защо колата ви е предала Богу дух.

— Мога да звънна и на автомеханика — предложи Сесилия.

Северин се възмути.

— Искате да ме обидите ли? Сам ще открия повредата. Вече е въпрос на чест.

— Е, добре — съгласи се Сесилия.

Той отвори капака на мотора и внимателно заразглежда машинариите на колата.

— Изглежда акумулаторът работи.

Взе една пръчка и провери нивото на маслото.

— И масло има достатъчно. Но ето: липсва вода! Кога за последен път сипахте?

Сесилия направи виновна физиономия:

— Честно казано, не зная.

— Е, поне открихме причината — доволно отбеляза Северни.

Заедно напълниха резервоара за вода.

— А сега ще направя кратка пробна обиколка — предложи Северин.

— Може ли и аз да дойда?

— Разбира се.

— Къде ще отидем?

— Някъде сред природата?

— Защо не?

Отидоха до една близка река, където имаше прекрасни алеи за разходка и възхитително заведение.

— Какво ще кажете да похапнем? — предложи Северин. — Заслужихме си го.

— Чудесна идея — съгласи се Сесилия. — Гладна съм като вълк.

Паркираха пред заведението и си избраха уютна маса за двама.

— Искате ли чаша бира? — попита Северин.

— Да. Подходящо питие за занаята.

Изпиха бирите си с наслада, а с тях похапнаха наденички с горчица и картофена салата.

— Мисля, че отдавна не ми е било така вкусно — установи със задоволство Северин.

— Гладът е най-добрият готвач — отбеляза Сесилия.

— Точно така. Заблуждаваме се, мислейки, че винаги трябва да си осигуряваме изискано меню.

— И въпреки това сигурно ядете такива ястия много по-често от мен — отбеляза Сесилия.

— Защо?

Тя почувства, че се изчерви.

— Ами защото сте от аристократично семейство. Тези неща някак си са свързани.

Той се засмя развеселен:

— Невинаги. Струва ми се, че представата ви за живота на аристокрацията е изградена от романите.

— Възможно е — призна Сесилия. — Аз самата съм обикновена студентка с малко пари и не мога да преценя.

— Приятелка сте на принцеса Валери — подсети я той.

Сесилия се усмихна.

— Това е така. Но за щастие въпреки аристократичния си произход Валери е съвсем нормална. Поне в повечето случаи.

Замълчаха за миг.

— В същия курс ли сте като Валери? — попита накрая Северни.

— Да. Валери обаче специализира антична история, а аз се насочих към началото на Новото време.

— Епохата на Великите географски открития. Разбирам.

— Правилно. Сигурно е било много вълнуващо, когато Христофор Колумб се е отправил към Америка.

— И аз мисля така — каза Северин. — Щом това ви интересува, сигурно често пътувате?

Очите на Сесилия светнаха.

— Да. През ваканцията смятах да обиколя Европа.

— С колата? — невярващо попита Северин.

— А защо не? Нали пак върви?

— Благодарение на грандиозната ми помощ.

— Благодарение на грандиозната ви помощ — похвали го Сесилия.

— Не забравяйте обаче да добавяте достатъчно вода и масло, когато тръгнете на голямото си европейско пътешествие — предупреди я графът.

— Не се притеснявайте.

— А и да зареждате бензин от време на време не би било зле.

— Много смешно.

Той се засмя.

— Най-добре ще е и аз да дойда. Тогава нищо лошо няма да ви се случи.

Очите на Сесилия проблеснаха.

— Би било великолепно. Но се боя, че няма да стане.

Северин не обърна внимание на този аргумент. Той въодушевено планираше как ще обиколи Европа със Сесилия и стария й автомобил.

— Защо да не стане?

Усмихната, Сесилия поклати глава:

— Защото по това време ще сте на сватбено пътешествие.

— Вече реши ли къде ще прекарате медения си месец?

Този въпрос зададе Каролин на сестра си, докато чакаха шивачката, която щеше да направи проба на сватбената рокля на Валери.

— Честно казано, не... Все още не съм си бълскала главата с това — призна Валери.

— А вече трябва да започнеш — предупреди я Каролин. Ще се жените след две седмици. А сватбеното пътешествие трябва да се организира. Само си помисли. Ще си богата. Ако пожелаеш, можеш да обиколиш цялото земно кълбо — Париж, Лондон, Токио, Сидни, Ню Йорк — целият свят е отворен за теб!

Каролин не успя да зарази с въодушевлението си и сестра си.

— Божичко! Толкова много неща трябва да свърша преди сватбата — изстена Валери. — Сега не мога да мисля за Париж, Сидни или Лондон.

— Изглежда за теб да се омъжиш означава единствено стрес — отбеляза Каролин, клатейки глава. — Не разбирам защо нямаш подобро настроение. Когато порасна достатъчно, за да се омъжа, ще се насладя на този момент докрай.

— Само почакай — раздразнено каза Валери. — Освен това може би ще имаш щастието сама да избереш мъжа си.

— Но и ти го направи — подметна Каролин.

— Естествено. Но сама знаеш колко бързо трябваше да стане. Северин е, така да се каже, спасително решение.

— Думи на една щастлива булка — мъдро коментира Каролин.

— Само гледай да не те чуе младоженецът.

Принцеса Валери замълча. Боеше се, че прекалено много е показала чувствата си.

Каролин, която въпреки пубертетското си многознайство можеше да е много чувствителна, се опита да утеши Валери:

— Тъкмо когато си притеснена, трябва да помислиш за медения си месец. Представи си как седиш заедно със Северни в гондола във Венеция. Това е много романтично, нали? Можете, разбира се, да обиколите света и със самолет.

Валери се опита да си представи медения си месец със Северин. Не ѝ се удава. А романтичните щрихи съвсем избледняха.

— Нямам време за подобни глупости — рязко отвърна тя.

— Жалко — рече Каролин. — Нека поне поиграем на една игра.
Моля те, ще е забавно.

— Каква игра?

— Чакай малко.

Каролин изчезна и не след дълго се върна с глобус в ръка.

— Затвори очи и аз ще завъртя глобуса, със затворени очи ще докоснеш някое място. Това ще е целта на сватбеното ви пътешествие — предложи тя разпалено.

— Е, хубаво — предаде се Валери.

Тя затвори очи и пипна въртящия се глобус.

— Къде попаднах? — пожела да узнае тя.

— 41 градуса северна ширина и 46 градуса западна дължина — информира Каролин. — Насред Атлантическия океан.

— Колко романтично. Това не е ли горе-долу мястото, където е потънал „Титаник“?

— Възможно е.

— Какво разбрахме от това?

— Вероятно, че меденият ви месец ще потъне.

Принцесата се надигна.

— Вече се чувствам като айсберг. Мисля, че можеш да си прибереш глобуса. Шивачката идва.

Шивачката — много нагласена млада дама на име Илона, която определяше себе си като моден дизайнер, — влезе в стаята с цяла планина бял плат.

— Предпоследна проба — обяви тя. — Мисля, че трябва още малко да стесним талията. И се налага да помислим дали да не подгънем роклята още малко.

— По-добре ще е. Иначе все ще я настъпвам.

— Зависи и от това какви обувки ще обуете. Ако са с по-висок ток, не бива да скъсяваме прекалено роклята.

— Точно така, трябват ти високи токчета — намеси се Каролин.

— Само това ми липсваше — каза Валери, виждайки вече как се препъва по пътя към олтара.

— Най-добре първо облечете роклята.

Валери изпълни нареждането и се огледа в огледалото. Отражението ѝ се стори чуждо.

— Прекрасна сте — похвали я Илона.

Валери поклати глава.

— Изобщо не се чувствам като булка — заяви тя.

— Това ще дойде.

Принцесата се съмняваше. Но това странно ли беше при дадените обстоятелства? В края на краишата не се омъжваше съвсем по собствено желание. Северин може и да беше симпатияга, но не беше мъжът на мечтите й. Затвори за миг очи и се опита да си представи мъжа на мечтите си. Неволно в съзнанието ѝ се появи Холгер Бекстрем. Тя ядосано се опита да прогони образа му. Отново отвори очи и се изплези на отражението си.

В този момент вратата се отвори и влезе граф Северин.

— Вън! — едновременно викнаха Каролин и Илона.

Северин спря изплашен на прага.

— Защо? Преча ли?

— Носи нещастие, ако младоженецът види сватбената рокля преди сватбата — обясни му Каролин.

— Глупости — каза Валери. — Влизай спокойно, Северин. Тъкмо ще ми кажеш дали роклята ти харесва.

Малко притеснен, младият граф седна.

— Намирам я за прекрасна — учтиво рече той, — въпреки че честно казано, почти не те познах.

— Виждаш ли — извика Валери. — И аз така се чувствам. Почти не се познавам, чувствам се чужда в булчинската си рокля.

— Така е, когато човек се жени — обади се Илона. — Със сигурност ще бъде сватбата на мечтите. Граф и принцеса — като приказка е.

И принцеса Валери, и граф Северни замълчаха. Не искаха да разрушат романтичните представи на младата жена.

— После трябва да обсъдим менюто — смени темата Валери. — Какво е любимото ти ястие, Северин?

— Наденички с картофена салата — отговори Северин, потънал в мисли.

Валери се разсмя:

— Скромно желание. Но не е особено подходящо за сватбена трапеза.

— Да, да, разбира се. Сигурно трябва да е меню с няколко ястия.

— Най-малко.

— Оставям избора на теб. Аз ям всичко.

— И аз бих взела мъж, който яде всичко — пошегува се дизайнърката. — Така, още една карфица и сме готови.

— Ще сляза долу да изпия чаша чай, за да довършиш пробата на спокойствие — предложи Северин.

— След малко ще дойда и аз.

Той излезе и Валери отново се преоблече.

— И помислете, моля, за цветята, които ще втъкнете в косите си — напомни Илона на принцесата.

— Ох, да. Трябва да се погрижа и за цветята. Да си призная — изобщо не разбирам зашо толкова хора са хукнали да се женят. Смятам, че това е доста глуповат и досаден цирк.

— Ама, принцесо! Как може да говорите така?

— Нямах това предвид — успокои Валери шокираната млада жена. — Вероятно трябва да свикна с мисълта, че след две седмици ще съм омъжена.

— Ще имате най-красивата рокля, която човек може да си представи — заяви Илона не без известна гордост. — И ще изглеждате прекрасно в нея!

— Да — потвърди принцеса Валери. — За завиждане съм, нали?

— Наистина.

Принцесата се усмихна с лека, меланхолична усмивка.

— Сърдечно ви благодаря, Илона. Ще се видим още веднъж, когато са готови последните поправки по роклята.

Шивачката се сбогува, а Валери слезе нания етаж, за да прави компания на годеника си на чаша чай.

— Мислил ли си вече къде ще бъде сватбеното ни пътешествие? — попита тя, подавайки му лимона.

— Честно казано, не съм. Но може би ще е добре да попътуваме из Европа със стара раздрънкана кола.

Валери го погледна учудено.

— Хубаво — отбеляза тя. — Все ще е по-добре от плаване с „Титаник“.

В утрото на сватбата над замъка Фрайнау беше блеснало синьо пролетно небе.

На покритата с чакъл площадка паркираха изискани лимузини и модерни спортни автомобили. Гостите бяха много и знатни.

— Чудесна комбинация — похвали херцогиня Фон Арап. Двамата са създадени един за друг. Аристокрацията се свързва с аристокрация. А ще се прибавят и пари — тя кимна одобрително към Северин. — Колко е елегантен младоженецът. Смятам, че сивият кътавей винаги изглежда добре. Особено когато човек е висок, строен и рус като нашия граф Северин. Но къде се крие булката?

Принцеса Валери стоеше до прозореца в бялата си булчинска рокля окичена с бижута и гледаше към двора на замъка, където се събираха гостите. През стъклото картината на множеството хора ѝ се стори нереална и далечна.

— Няма ли вече да слизаме долу? — попита Сесилия, която беше помогнала на приятелката си да облече роклята и да втъкне цветята в косите си.

Валери поклати глава.

— Само момент. Малко ме боли коремът.

— Това е от вълнението. Нормално е — опита се да я успокои Сесилия.

— Възможно е. Но не искам да сляза сега.

— Но всички чакат теб.

— Точно това е лошото!

— И Северин те чака — установи Сесилия, щом погледът ѝ попадна на стройната фигура на младия граф. Тя усети пронизваща болка, когато го видя в елегантния му сив кът. — Не знаеш колко ти завиждам! — изпусна се тя неволно.

Принцеса Валери погледна изненадана приятелката си:

— Завиждаш ми?

— Разбира се. Днес ти си щастливата булка.

Валери се отдръпна от прозореца.

— Булка — да, но за щастлива — не съм толкова сигурна.

— Имаш всички основания да си щастлива — каза Сесилия.

— Мислиш ли?

— Да.

Валери се заразхожда неспокойно напред-назад.

— Струва ми се, че направих голяма грешка, като се съгласих на тази сватба. Това е само тъпа търговия с крави, просто сделка, както го наричаме днес.

— Но ти го знаеше от самото начало.

— Да, знаех го — гласът на Валери прозвучава отчаяно. — Трябваше да послушам Холгер Бекстрьом. Той се опита да ме разубеди да се омъжвам само заради глупавото завещание.

— Много бих искала сега да съм на твоето място — прошепна Сесилия.

— Харесваш Северин, нали? — попита Валери.

Сесилия премълча отговора и продължи да гледа през прозореца. Наблюдаваше как хората поздравяват граф Северин, как разговарят, как някои от тях поглеждат часовниците си, защото булката се бавеше.

— Някои от гостите вече се запътиха към параклиса — каза тя на принцесата.

— Ами нека — извика принцесата отчаяно.

— Трябва да побързаме — настоя Сесилия.

— Ти върви. На мен ми трябва още малко време да се поуспокоя — помоли Валери.

— Няма ли да е по-добре да отидем двете?

— Не, тръгвай. Моля те!

След кратко колебание Сесилия послушно излезе от стаята.

Валери зае мястото до прозореца и погледна събраните гости.

Коремът я болеше все повече. Колко тъпа беше идеята да изпълни изискването на леля Матилда. Нещо у Валери се съпротивляваше. Не искаше това тържество, не искаше тази сватба, не искаше този мъж, а вече не искаше и парите. Да вървят по дяволите! Всичко беше фалшиво. Какво я интересуваха всичките тези хора долу?

Видя как баща ѝ измъква от вътрешния джоб на сакото си големия златен джобен часовник — стара семейна реликва — и маха на гостите, за да ги приканни да се запътят към параклиса.

Докато те тръгваха нататък, Валери взе решение. Тя грабна шлейфа на роклята, взе ключа от колата и напусна замъка през някогашния вход за прислугата.

— Къде се бави Валери? — прошепна Северин на Сесилия, застанала до него пред олтара в очакване на булката.

Гостите вече бяха засели местата си на украсените с цветя пейки. Постепенно губеха търпение. Започнаха да се покашляят и да потропват с крака по пода.

— Къде по дяволите е дъщеря ти? — обърна се принц Арнолд към жена си.

— Не знам. Може би роклята не ѝ стои както трябва.

— Смешно! Нали я пробва стотици пъти.

— И аз нямам представа.

Усещаше се как гостите стават все по-нетърпеливи.

— Кажи на органиста да изsviri някаква импровизация на органа, докато я чакаме — помоли принцът жена си. — Трябва да спечелим време.

Луизе фон Фрайнау стана, за да се разпореди. Очите на присъстващите се насочиха към нея. Почувства се като че ли трябва да мине между хора, биещи я с пръчки. Малко по-късно се върна огненочервена.

— Закъснението на Валери става все по-неловко — отбеляза тя.

— Каролин, бъди така добра и погледни какво стана със сестра ти. Невъзможно е да продължаваме да стоим така със скръстени ръце.

Каролин кимна послушно.

— Може би вече не иска да се омъжва — отбеляза тя.

— Това ще е още по-хубаво. Не може просто да ни зареже така. А какво ще стане с наследството? Хайде, побързай. Веднага да идва. Горкият Северин стои отпред на олтара като поръчан и неприбран.

Вярно беше. Младият граф се чувстваше доста неприятно в ролята на жених без булка. Въпреки че присъствието на Сесилия странно го успокояваше.

— Тя наистина обеща, че ще дойде веднага — безпомощно прошепна тя.

— Дано. Един мъж се чувства глупаво, когато булката закъснява — отговори ѝ той шепнешком.

— Може да ѝ е станало лошо. Болеше я коремът — усъмни се Сесилия.

— Сега и мен ме заболя — сухо заяви Северин.

Каролин се върна, останала без дъх и си проправи път до родителите си.

— Изчезнала е — обяви тя, без дори да се опита да понижи глас.

Принц Арнолд и принцеса Луизе размениха ужасени погледи.

— Изчезнала е?

— Да. И колата й също.

— Ами сега! Какво ще правим? — завайка се принцесата.

Принц Арнолд се изправи.

— Мили гости, за съжаление се случи нещо непредвидено. Дъщеря ми внезапно се е почувствала зле. Налага се да отложим тържеството.

Сред гостите настана шумно оживление. Изглежда назряваше истински скандал.

Принцеса Луизе погледна първо към небето, а после насочи строг поглед към органиста. Той засвири.

Под гръмките празнични звуци на органа събраниите отново излязоха от църквата — без венчавка и без булка, но с младоженец, който имаше чувството, че всички очи са насочени към него.

И принцеса Валери привлече вниманието. Беше непривична картичка: млада жена, изцяло нагласена като булка, промушва колата си на единственото място за паркиране в центъра и изчезва в адвокатската кантора „Бекстрем & Бекстрем“.

Холгер Бекстрем тъкмо разговаряше по телефона, когато в кабинета му се втурна принцеса Валери в булчинска рокля и шлейф. Той я погледна сащисан.

Изглеждаше като извадена от някой приключенски филм, ако не и от филм на ужасите. Изкусната прическа беше пострадала в бързината, а шлейфът беше изцапан. Самата принцеса беше останала без дъх и не беше на себе си.

Младият адвокат безмълвно затвори телефона и се приближи към Валери. Тя му се усмихна едновременно триумфиращо и смутено.

— Направих го — заяви тя.

— Какво направихте? — стреснато попита Холгер Бекстрем. За миг се уплаши, че е намушкала младоженеца или че е направила нещо драматично.

— Размислих — обяви Валери. — Толкова бяхте прав с всичките ви аргументи.

Тя избухна в смях, в който се смесваха истерия и облекчение.

— Първо се успокойте. Седнете и се отпуснете — каза Холгер.

— Изпийте чаша чай. Или не! В този случай ще е по-добре да гълтнете един коняк.

Наля й гълтка коняк и Валери я гаврътна. Гърлото й пламна и тя се закашля.

Холгер я потупа по гърба.

— Бавно, бавно. Какво се случи всъщност?

— Избягах.

Той повдигна вежди и я погледна развеселен:

— С булчинската рокля?

— Днес трябваше да се омъжа — отвърна Валери, сякаш беше най-естественото нещо на света първо да облече роклята, а после да изчезне.

— Това означава ли, че сте избягали посред сватбата?

— Не по време на сватбата. Точно преди да започне — уточни принцесата. — Сигурно другите още са в параклиса и ме чакат.

Холгер Бекстрьом се люшкаше между веселието, ужаса и радостта. Значи все пак тя не беше искала този брак по сметка. Беше се освободила от натиска на семейството.

Погледна я и се разсмя.

— Ама че сте шантава — изпълзна му се от устата. Гласът му обаче прозвучва нежно.

— Избягах, защото ме убедихте, че човек не бива да се жени без любов — припряно заобяснява Валери. — Не можех да го направя, след като разбрах, че не обичам Северин и никога няма да го обикна.

Холгер беше клекнал до стола ѝ и очите им бяха на едно равнище. Принцеса Валери усети близостта му, която караше сърцето ѝ да бие учестено, усети и въздействието на алкохола.

— Вие сте виновен — изрече тя между смеха и плача. — Ти... си виновен — повтори после по-тихо. — Защото, едва след като се запознах с теб, усетих какво е да се влюбиш.

Е, изрече го. Нещото, което и Валери разбра едва в този миг. Тя не можеше да се омъжи за Северин, защото мъжът на мечтите ѝ трябваше да е като този млад адвокат. Сериозен, хладнокръвен и изключително привлекателен.

Думите ѝ развълнуваха Холгер. Той спонтанно прегърна Валери. И на него му беше ясно, че изпитва към Валери нещо повече, отколкото към обикновена клиентка. Същевременно този внезапен изблиг го изненада. Помисли за граф Северин, който в този момент стоеше пред олтара и чакаше булката си.

— Но така не може! — извика той.

— Какво не може? — попита Валери.

— Не можете просто да избягате по средата на сватбата!

— Разбира се, че мога. Виждате го.

Холгер се изправи и заснова напред-назад. Ситуацията го затрудняваше. Трябваше ли да подкрепи действията на принцесата, които бяха твърде недалновидни и egoистични?

Валери, която очакваше, че той ще я вземе в обятията си без резерви, изхълца.

— Първо ме критикувате, че искам да се омъжа за Северин, а сега ме упреквате, че съм избягала — укори го тя.

Холгер пристъпи към нея и я принуди да го погледне. Изглеждаше покъртително красива с размазания си грим и русите

разбъркани коси. С усилие се възпря да не я привлече към себе си. Тъкмо защото се бореше с този импулс, гласът му прозвуча студено:

— По-лоша сте от малко дете! Не беше честно от ваша страна едва сега да размислите.

— И аз съжалявам, но едва като се стигна дотам, проумях, че просто не мога да се омъжа за Северин. Трябва да ме разберете!

Холгер пак се беше приближил до нея. С почти неволно движение той отметна един кичур от челото ѝ.

Валери веднага реагира на докосването и уви ръце около него.

Той вдъхна нежния ѝ аромат, зарови пръсти в косата ѝ и изви главата ѝ назад. Очите ѝ бяха притворени, а устата — примамлива.

Никой мъж не можеше да устои на това изкушение. Наведе глава над нея и страстно я целуна.

Когато отново се отделиха един от друг, Валери го погледна щастлива и останала без дъх.

— Знаех си, че и ти ме обичаш. Все едно ми е какво приказват и мислят хората — тя се разсмя лудешки. — Трябва да се оженим възможно най-бързо. Вече имам булчинска рокля.

Тези думи сякаш удариха Холгер. Той стана и се отдалечи.

— Как да разбирам това? Едва се спасихте от олтара и напуснахте годеника си и вече търсите друг.

Тя го погледна стресната, защото не можа да проумее рязката промяна в настроението му.

— Какво лошо име в това?

Той горчиво се усмихна.

— Какво лошо име в това ли? Много просто: колкото и да ме ласкае предложението ви, принцесо, то поражда у мене впечатлението, че тук не става въпрос толкова за любов, а за лов на нов съпруг, който бързо трябва да бъде намерен преди двайсет и петия ви рожден ден. Вероятно съм само по-доброто решение от горкия граф Северин. Ако в деня на нашата сватба се намери някой по-подходящ мъж, може и да ме сполети участта на графа.

— Но това не е вярно — защити се Валери.

Случваше се нещо ужасно. Той не я разбираше. Как да му обясни колко греши, като я подозира.

— Изобщо нямах това предвид.

Обаче Холгер поклати глава. Непостоянството ѝ го разколеба.

— Може би нямахте това предвид, но това е целта. Принцеса Валери фон Фрайнау трябва да си намери мъж преди двайсет и петия си рожден ден, за да наследи огромно състояние. Тъй като в момента имам честта да ѝ харесвам повече от горкия граф Северин, тя се прехвърли на мен. Но най-важното във всичките ѝ действия си остава състоянието на леля Матилда, възлизашо все пак на милиони. Така си е.

Валери пребледня. Почувства се дълбоко унизена.

— Не е така! А наследството от леля Матилда нямаше да разделя само със семейството ми, а и със съпруга ми...

— За бога! — ужасен извика той. — Тези пари завинаги ще останат между нас. Приличам на измамник, който се домогва до парите ти. Не искам жена, която гледа към наследството си, когато застава с мен пред венчалния олтар. Аз не съм подкупен!

Принцесата стана и с величествен жест хвана смачкания си шлейф.

— Разбирам — заяви тя, овладяно. — Даже и богатството не би ви накарало да се ожените за мен. Много благодаря. Но не се притеснявайте. Повече няма да ви преча.

Без да изчака отговора му, тя избяга от кантората.

Естествено, в замъка Фрайнау я очакваше нещо като наказателен съд. Цялото семейство се бе събрало в салона.

— Хубава работа свърши — поздрави Каролин сестра си още на входа. — Татко беснее, а мама непрекъснато се вайка. И Северин не е много благоразположен към теб, за което струва ми се, че не можеш да го упрекнеш.

— Представям си — каза съсипаната Валери.

С най-голямо удоволствие би се махнала отново, но Каролин я задържа.

— Първо влез. Другите са горе в салона.

Валери въздъхна.

— А къде са гостите?

— За щастие всички се разотидоха вече. Татко им каза, че изведнъж ужасно си се разболяла — спукване на апендиц или нещо подобно. Не мисля обаче, че някой му повярва. Е, поне бяха достатъчно учиви да приемат това скальпено обяснение.

— Мислиш ли, че непременно трябва да се кача горе? — попита Валери сестра си.

Каролин кимна мрачно.

— Трябва да го преживееш.

Валери се стегна.

— Е, щом трябва. Да отиваме тогава в бърлогата на лъва.

С виновно изражение и измачкана булчинска рокля тя се изправи през семейството си.

Принцеса Луизе започна офанзивата:

— Откъде идваш, за бога? Къде беше?

— Въпросът на майка ти е основателен — подкрепи обстрела Арнолд фон Фрайнау. — Преживяхме може би най-ужасния ден в живота ни.

„Аз също“, понечи да каже Валери, но предпочете да държи устата си затворена. Нищо не можеше да се сравни с унижението, което изтърпя при Холгер Бекстрем. Да се хвърли на врата на мъж, да му направи предложение и да бъде отхвърлена — това сигурно беше най-лошото, което може да се случи на една жена.

— Съжалявам, ако съм ви причинила неприятности — измънка сломена тя. — Трябва да се извиня най-вече на теб, Северин — обърна се тя към графа, седнал на дивана до Сесилия.

— Всичко е наред — каза той великодушно.

Въпреки че се предполагаше, че е най-засегнат, той най-малко се сърдеше за бъркотията, предизвикана от Валери. Може би защото самият той нямаше големи очаквания за предстоящата сватба.

— Какво ще рече „Всичко е наред!“? Нищо не е наред! — разгневено изкрещя принцеса Луизе. — Наложи се баща ти да обяснява на гостите, че си с остър апендицит, за да потуши поне малко скандала.

— Лъжа, която ми беше крайно неприятна — увери я баща ѝ. — Още повече че никой не ми повярва.

Принцеса Луизе се разхълца истерично:

— Как можа?

— Казах вече, че съжалявам — защити се принцесата. — Но не биваше да сключваме този брак. — Тя се обрна към графа: — Моля те, Северин, прости ми. Ти си ми приятел, вероятно най-добрият, който имам, но жените не се омъжват за най-добрия си приятел, а за мъжа, когото обичат.

— Но, дете, това са сантименталности! — извика майка ѝ.

— Мисля, че Валери е права — подкрепи приятелката си Сесилия.

— Мила Сесилия, вие също сте млада. На вашата възраст се мечтае за любов — рече принцеса Луизе. — Ние обаче като родители на Валери и като хора в средата на жизнения си път виждаме нещата другояче.

— Еее — измърмори принцът леко засегнат. — Когато хората се женят, трябва да се харесват поне малко. Приказваш така, като че ли любов е чужда дума за нас.

Принцеса Луизе се изчерви.

— Разбира се, че нямам предвид това. Но тук става въпрос за нещо съвсем различно. Тук става въпрос не на последно място за наследството от леля Матилда.

— Именно! — обади се Валери. — За вас не съм нищо друго, освен златната гъска, която искате да заколите.

— Гъска си при всички случаи — отбеляза принцът, — но златна... А и никой не смята да те коли.

— Напротив. Тази сутрин ми се искаше да я убия — увери го принцеса Луизе. — Като се сетя за всичките ни гости. Какво ли са си

помислили за нас? А и херцогиня Арау присъстваше. Тази стара клюкарка с ужасната си лилава шапка сигурно ще се погрижи да се разчуе навсякъде в обществото. Какво ще правим сега? — сключи тя ръце.

— Много просто. Възможно най-скоро сватбата трябва да се състои — реши принц Арнолд.

— Но много моля без мен — намеси се Северин.

Всички погледи се насочиха към него. Изглеждаше непривично сериозен.

— Мила Валери, не ти се сърдя — обърна се той направо към принцесата. — Но мисля, че си напълно права. Просто не си подхождаме. Поне не като семейна двойка. Затова няма още веднъж да поема ролята на жених.

Той погледна принцеса Луизе.

— Съжалявам, но ако Валери все още иска да се омъжи преди двайсет и петия си рожден ден, вече не съм на разположение.

Решението му коренно промени ситуацията. Досега всички смятаха, че сватбата може просто да се отложи. Но щом Северин се отказваше, бяха се върнали отново в изходна позиция и пак трябваше да търсят мъж за Валери.

Сесилия придружи Северин, който не желаеше повече да остава в замъка.

— Натъжихте ли се? — попита го тя, когато стигнаха до вратата.

Той се усмихна.

— Не, никак.

— Мислех си, че заради скандала... — каза Сесилия. — Но Валери няма вина. Родителите ѝ доста я притиснаха. Това глупаво завещание...

Северин кимна.

— Цялата тази женитба е щура идея. Но не се сърдя на Валери. Напротив, имам основание да ѝ бъда благодарен.

Тя го погледна изненадана:

— Благодарен? За какво?

Той се ухили.

— Ами вече знам какво е да си самотен младоженец пред олтара и да правиш тъпи физиономии.

— Хубав опит — разсмя се Сесилия.

— О, да. Но това не е истинската причина да съм ѝ благодарен.

— Тогава ми издайте истинската причина.

— Действително ли е толкова трудно да се досетите? — попита сериозно той.

Сесилия отклони поглед, но той хвана брадичката ѝ и я накара да го погледне.

— От все сърце съм благодарен на Валери, че ме спаси от брак, който щеше да ме направи също толкова нещастен, колкото и нея — той направи кратка пауза. — Странно нещо. Доколкото си спомням, мечтаех за хубавата ми братовчедка още като малко момче. Когато Валери ме попита дали ще се оженим, това ми се стори съвсем нормално и естествено. Но след това... — прекъсна той и поклати глава.

— Какво стана след това? — с тих глас попита Сесилия.

— След това се запознах с жената, която щеше да ни е шаферка, и всичко се промени.

Сесилия почервена.

— Това ще рече...

— ... това ще рече, че се влюбих в теб — допълни граф Северни.

— При това от пръв поглед,

Сърцето ѝ заби по-бързо.

Той хвана ръката ѝ.

— Сега, след като сватбата се провали, най-после мога да призная чувствата си. Споделяш ли ги и ти? Поне мъничко?

Сесилия кимна щастлива.

Северин я прегърна. Устните му нежно докоснаха нейните. После той весело се разсмя.

— Оставиха ме пред олтара и въпреки това днес е най-хубавият ми ден. Не е ли шантав животът?

Сякаш през нощта природата беше решила навсякъде с пълна сила да настъпи пролетта. В парка на замъка разцъфнаха първите нарциси.

Но принцеса Валери, която се разхождаше сред това великолепие, не можеше да се отърве от мисълта, че това вероятно е последната пролет, която ще прекара в замъка Фрайнау.

След като избяга от сватбата си, а така се отдалечи от наследството, финансовото положение на семейството й се влоши повече от всяко г.

Валери въздъхна. След няколко дни идваше рожденият й ден, а заместник — жених никъде не се виждаше. Освен това в момента й беше дошло до гуша от мъже.

Само да не я измъчваше чувството за вина!

Майка й открыто говореше за необходимостта от публична продажба, а баща й се разхождаше с угрожено лице. Не само това обаче беше причина за нещастието на Валери. Най-много я болеше, когато се сетеше за разговора с Холгер Бекстрьом. Не биваше да му прави предложение. Споменът за преживяното поражение болеше прекалено. По-добре да отхвърли всяка мисъл за него.

— Валери! — чу тя гласа на Сесилия.

Принцесата вдигна очи и видя приятелката си да идва към нея през поляната. Още веднъж установи колко беше разцъфната Сесилия през последните дни. Сякаш щеше да се пръсне от щастие. Валери подозираше каква е причината, но още не беше разговаряла със Сесилия за това. Сега й се предоставяше такава възможност и Валери реши да се възползва.

— Изглеждаш ослепително — отбеляза тя, когато Сесилия застана пред нея.

Приятелката й се усмихна.

— Благодаря за комплиманта. Така се и чувствам. Жivotът е просто прекрасен.

— Мисля, че знам на какво се дължи това — рече Валери и Сесилия се засмя щастлива. — Влюбена си, нали? — продължи да я разпитва принцесата.

— Да — призна Сесилия.

— Ето поне един човек, който не ми се муси, че се отказах от сватбата със Северин — установи Валери с лека въздишка. — Не се

лъжа, нали? Влюбена си в Северин.

Сесилия кимна, откъсвайки едно цвете.

— Да, в него съм влюбена. И съм ти безкрайно благодарна, че не се омъжи за него.

— Предполагам, че и той ми е благодарен за това — каза Валери.

— Боя се, че в последно време се превърнах в ужаса за мъжете. Вече никой не иска да се ожени за мен. Колкото по-отчаяно ми търсят съпруг, толкова по-светкавично изчезват мъжете. Явно леля Матилда е имала право. На почти двайсет и пет вече не можеш да хванеш никого.

— А стига — спря я Сесилия. — Първо, не Северин избяга от теб, а ти — от него. Освен това защо говориш в множествено число? Доколкото ми е известно, опита само с един мъж.

Принцеса Валери се отпусна на едно повалено дърво в края на парка.

— Ах, Сесилия, толкова съм нещастна — призна тя.

— Но защо? — уплашено попита приятелката ѝ. — Нали не е заради парите или Северин?

Принцесата махна с ръка.

— Не, за бога! Милият Северин. Ти му подхождаш много повече от мен. От цялото си сърце се радвам на щастието ви. Но мъжът, когото пожелах за себе си, не ме иска.

Сесилия не можеше да повярва.

— Мъж, който не иска да се ожени за теб. Кой е пък той?

— Холгер Бекстрьом.

— Адвокатът?

— Точно той.

Валери меланхолично си играеше с една тревичка.

— Не знаех, че помежду ви има нещо — изненадано възклика Сесилия.

— Точно така. Нищо няма между нас — каза Валери. — Той ме намира отблъскваща.

— Каза ли ти го?

— Не — трябаше да признае принцесата. — Но, Сесилия, слуши ми се нещо ужасно. Толкова се срамувам. Влюбих се в него и дори показвах слабостта си и му предложих брак. А той отказа.

— Е, не е ли било доста прибързано от твоя страна направо да му направиш предложение? — внимателно попита Сесилия.

— Разбира се, че беше прибръзано — призна принцесата. — Но ти знаеш, че спешно ми трябва мъж.

— Може би точно поради тази причина той не желае да ти стане съпруг — предположи Сесилия. — Мисля, че и аз на негово място нямаше да искам. Сигурно си мисли, че очакваш само да заеме мястото на Северин, за да ти осигури наследството.

Очите на Валери се напълниха със сълзи.

— Щом има толкова лошо мнение за мен, не искам и да знам за него — заяви тя.

— Съвсем естествено е да си мисли така.

— Не е вярно — отрече Валери. — И изобщо не искам да имам нищо общо с никой мъж по света! Ще остана бедна стара мома и ще продадем замъка Фрайнау. Толкова е просто.

— Недей веднага да преувеличаваш — предупреди я приятелката ѝ.

— Не преувеличавам. Но щом Холгер не ме иска, не желая никой друг. Никога през живота ми.

— Наистина ли толкова го обичаш? — попита Сесилия.

— Да, по дяволите! — нещастно отбеляза Валери.

— Харесваш Валери, нали? — попита Сесилия граф Северин, с когото бяха седнали в едно улично кафене, за да хапнат първия сладолед за тази пролет.

Учуден, Северин сбърчи чело.

— Харесвам я, разбира се. Но като приятелка. — Хвърли ѝ изпитателен поглед. — Да не би да ревнуваш?

Сесилия отрече решително.

— Що за безсмислица? Зная, че обичаш мен, а не Валери. Но Валери ми е приятелка и се боя, че е много нещастна.

Младият граф въздъхна.

— Да, знам. Семейството ѝ прави живота ѝ ад.

Сесилия измъкна една ягодка от чашата и я пъхна в устата си.

— И това. Но ми се струва, че с тях може да се справи. Има обаче и нещо друго...

— За какво говориш? — попита Северни.

— Валери е влюбена.

Северин се изненада.

— Валери е влюбена? В кого? Да не би в мен?

— Извинявай, че ще нараня егото ти — през смях рече Сесилия.

— Ти си оставаш неин добър приятел. Влюбила се е в Холгер Бекстрьом.

— А, сега разбирам — извика Северин. — Затова заряза сватбата.

— Сигурно това е имало решаваща роля — каза Сесилия.

— Тогава ѝ пожелавам да е толкова щастлива с адвоката си, колкото сме ние — сърдечно заяви Северин.

Сесилия въздъхна:

— И аз ѝ го пожелавам, но изгледите не са толкова добри.

— Защо? — поинтересува се Северин и отпи от айскафето си.

— Както изглежда, Холгер не иска и да знае за нея.

— Хм — изръмжа Северин.

— Мисля, че трябва да направим нещо — решително заяви Сесилия, докато категорично бутна празната чаша за сладолед.

— Но какво можем да направим? — безпомощно попита Северин.

— Премислих нещата. Може би ще разговаряш с Холгер Бекстрьом — реши Сесилия.

— Аз? Защо точно аз? — учуди се Северин.

— А защо не ти? Като мъж с мъж. Струва ми се, че съдбата на Валери не е напълно безразлична на Холгер. Сигурно си мисли, че ти още я обичаш.

— Ако смяташ, че така ще помогна на Валери, бих опитал — съгласи се Северин. — Все пак до известна степен дължим щастието си на нея.

— И аз така мисля — съгласи се Сесилия. — Освен това, когато човек е щастлив, му се иска и всички останали да са щастливи. Още повече ако става дума за неговите приятели.

Граф Северин ѝ се усмихна.

— Е, добре. Ще се опитам да разговарям с него като мъж с мъж.

Холгер Бекстрьом доста се изненада, когато граф Северин го потърси, за да си поприказват.

— Само за няколко минути — увери го Северин.

— Седнете моля — покани го Холгер.

— Идвам заради принцеса Валери — каза графът най-сетне, след като известно време се чуди откъде да започне.

При споменаването на това име Холгер неволно се вкамени. Принцесата го преследваше във всичките му мисли, а нищо не си пожелаваше по-горещо от това да я забрави.

Въпреки това привидно запази спокойствие.

— За какво става въпрос? — осведоми се той с възможно най-делови тон.

Северин пое въздух.

— Ами както сигурно знаете, сватбата ни с Валери не се състоя.

Холгер Бекстрьом кимна. Как можеше да не знае? Спомни си драматичната поява на Валери в кантората си. Спомни си разпуснатите ѝ руси къдрици, уханието на кожата ѝ и целувката, която допусна. На Холгер не му беше лесно да запази безучастното си изражение.

— Да, чух за това и съжалявам, че клиентката ми ви е въвлякла в тази неловка ситуация.

Лицето на Северин се разведри.

— О, не бива да съжалявате. Много се радвам, да ви призная.

Без да иска, Холгер повдигна вежди.

— Но да говорим без заобикалки — рече Северин. — Положението е следното: аз, изоставеният жених, съм изключително щастлив, а Валери е много нещастна.

— Защо сте щастлив? — попита Холгер.

— Защото, макар и да се възхищавам на Валери от цялата си душа и да я харесвам, не я обичам. За мене съществува само една жена — приятелката на Валери Сесилия. Сигурно си спомняте Сесилия. Бяхте и кавалер на вечерята в замъка Фрайнау.

— Естествено, сещам се за нея — потвърди адвокатът.

Той беше истински зарадван да чуе, че младият граф не е изоставеният, смазан жених, както си го представяше Холгер. Това донякъде извиняваше непостоянството на принцеса Валери.

— Радвам се, че гледате толкова положително на провалената сватба.

— Гледам на нея положително само що се отнася до моята персона — отговори Северин. — Но истински се притеснявам за Валери. Чрез спонтанната си постъпка тя донякъде помогна на щастието ми, но самата тя остана без съпруг. Вие знаете за положението на Валери в момента и колко настоява семейството й да си осигури наследството на Матилда фон Фрайнау.

Холгер се беше изправил и се разхождаше напред-назад.

— Да, известно ми е. Самият аз посъветвах принцеса Валери да не прибързва с женитбата. Стори ми се странно една съвременна млада жена да сключи брак, без да обича мъжа, за когото се омъжва. Не можех да си го представя точно за жена като Валери фон Фрайнау.

— Взела е съветите ви доста присърце — отбеляза Северин.

— Да, така е.

Северин продължи:

— Знаете ли, преценката и мнението ви изглежда са много важни за Валери. Не бихте ли могъл при създалата се ситуация...

— Какво? — остро го прекъсна Холгер, Надяваше се Северин да не му предложи да заеме мястото му.

— Дали не бихте посетили Валери, за да я посъветвате? — омиrottворително попита Северин. — Или ви е все едно какво ще се случи с принцесата, с цялото й семейство и с наследството?

— Разбира се, че не ми е все едно! — изпусна се Холгер. — Поне що се отнася до принцесата — допълни той.

Граф Северин кимна доволен.

— Веднага си го помислих. Идете при нея, за да я утешите. Валери ще се радва да ви види. Със сигурност.

— Вън! — очите на принцеса Валери гневно блестяха. — Какво търсите тук? Искате да се уверите, че съм зле ли? Че ще отпразнувам двайсет и петия си рожден ден без съпруг, защото се вслушах в предупрежденията ви? Или пък дойдохте да ми се подиграете, защото ви се хвърлих на врата?

При тези думи гласът на Валери се пречупи.

Холгер, който стоеше срещу нея в салона на замъка Фрайнау, се опита да я успокои:

— Дойдох само за да видя как сте.

— И аз това казвам — извика принцесата, все още вбесена. — Дошъл сте, за да се убедите, че все още съм зле!

— Що за глупост? — ядосано ѝ отвърна той. — Тук съм, защото донякъде се чувствам отговорен за вас.

— А, отговорен — повтори принцесата с убийствена ирония. — Трябва да се почувствам поласкана.

Тя стана, за да излезе от помещението, но той я задържа. Валери се опита да се измъкне, но силите ѝ изневериха.

Холгер, който усети магнетичното въздействие на близостта ѝ, бързо я пусна като че ли беше хванал нажежено желязо.

— Без мен сега вероятно щяхте да сте омъжена — отбеляза той.

— Точно така — съгласи се принцесата. — Ако не бях ви послушала, сега щях да съм омъжена жена и нямаше да се притеснявам заради предстоящия ми рожден ден. Майка ми щеше да е доволна, баща ми нямаше да се измъчва заради липсата на пари, замъкът нямаше да е застрашен, а сестра ми щеше да получи отлично образование. Никой нямаше да ме упреква. И тъй като и без това съм грозотия, в която никой мъж няма да се влюби, щеше да е все едно за кого ще се омъжа.

— Е, щом е така — отговори Холгер с фалшиво спокойствие, — тогава, честно казано, не виждам къде е проблемът.

Валери го стрелна с очи.

— Проблемът е в това, че толкова бързо не мога да намеря съпруг. Имам рожден ден в четвъртък. След три дни.

Той вдигна рамене.

— Не бих се притеснявал на ваше място. Има достатъчно мъже.

— Но трябва да се притеснявате! — разпалено отвърна принцесата.

— Така ли? Трябва ли? Защо?

— Защото се чувствам зле. И защото вината за това е изцяло ваша.

Последните думи Валери произнесе тихо. Поглеждайки бледото ѝ лице, той се убеди, че тя казва истината. Беше потисната и нещастна. Изпита съчувствие към нея.

— Валери — продума той и тя се извърна към него.

Гласът му прозвуча приятелски и топло, почти нежно.

— Съжалявам, че съм виновен за ситуацията, в която се намирате. Нека бъдем приятели — предложи той.

Тя срещна погледа му.

— Как ще стане това? Та вие ме презирате.

Той поклати глава.

— Що за глупост! Защо да ви презират? Как бих могъл и какво право имам? Самият аз съм допускал грешки. Трябаше да запазя мнението ми за брака за себе си... — той се запъна и мъкна. Затова пък се приближи към нея. — Няма ли да си подадем ръце?

Валери го погледна мълчаливо. Холгер хвана дясната ѝ ръка и я стисна между двете си длани.

— Чувствам се отговорен за вас — заяви той. — И разбирам, че ситуацията, в която се намира семейството ви, е изключително неприятна. Затова ви предлагам помощта си.

— И как изглежда тази помощ?

— Ами търсите съпруг. Вината да осуетите сватбата с граф Северин беше моя. Държах твърде разпалена пледоария за брака по любов. Не биваше да го правя, защото, без да се омъжите, няма да получите наследството си. Не искам аз да съм виновен за това. С две думи: предлагам себе си за заместник на жениха.

Валери усети, че се изчервява.

— А какви са мотивите за благородното ви предложение? — попита тя.

— Приятелството.

— Разбирам — изрече принцесата с горчивина. — Приятелство, съжаление и чувство за отговорност.

Той кимна.

— Да, може и така да се каже.

Тя замълча.

— Това нищо ли е? — попита Холгер.

— Напротив — отвърна Валери с меланхолична усмивка. „Но е твърде малко“, продължи тя наум. Искаше любов, не приятелство. Но имаше ли избор?

Този път брачният договор трябваше да се подпише в гражданското в тесен семеен кръг. Принцеса Валери не беше облечена в бяло, а в черно.

— Малката черна рокля е задължителна част от всеки гардероб и е подходяща при всякакъв повод — подиграваше се тя в деня на подписването на отражението си в огледалото.

— Изглеждаш прелестна така — опита се да я утеши Сесилия. — И макар че този път роклята не е бяла, получаваш съпруга, който искаше. Или не е така?

— Да, получавам го — отговори с горчивина Валери. — Но защо го получавам? Защото ме обича? Не. Защото се чувства отговорен, защото иска да е порядъчен, защото иска да поправи последствията от големите си приказки за женитбата по любов, когато той самият е студен като риба. А аз не искам да се жени за мен от съжаление. Не разбираш ли? Това е най-лошото: мъжът, от когото очакваш любов, да може да ти дари единствено съжаление.

— Да — призна Сесилия. — Разбирам.

Валери вдигна рамене.

— Но каква полза? Не мога да избягам и този път. Макар и да го желая.

— Родителите ни ти поръчаха такси. Мисля, че този път искат да са сигурни, че ще дойдеш в гражданското. Ще погледна дали вече е пристигнало — каза Сесилия и забърза надолу по стълбите.

Във вестибюла срещна чакащия Холгер, който беше облечен в тъмен костюм, носеше букет в ръка и изглеждаше неприкрито нервен.

Сесилия си помисли за Валери, която горе си изплакваше очите заради този мъж и внезапно усети потребност да му каже мнението си и да го скастри:

— Знаете ли всъщност — започна тя доста рязко — как се чувства Валери?

Той се обърна изненадан към нея. Досега не беше разменял много думи с приятелката на Валери и войнственото ѝ изражение го учуди.

— Защо питате? Какво ѝ е?

— Чувства се зле — обясни Сесилия. — Много зле.

— Ако ѝ е зле, трябва незабавно да повикаме лекар — уплашено извика Холгер.

— Не говоря за физическото, а за психическото ѝ състояние — поучи го Сесилия. — Разклатено е душевното ѝ равновесие. И знаете ли кой е виновен за това?

Холгер не знаеше какво да отвърне, но Сесилия изобщо не очакваше отговор. Вместо това тя се приближи към него.

— Единствено вие имате вина! — продължи тя.

— Това обвинение не е ли малко несправедливо? — защити се Холгер. — Все пак помагам на принцесата да се измъкне от затруднението, отивайки с нея под венчилото.

— Да. И защо го правите? Само за да ѝ докажете колко сте великодушен. При това изобщо нямате повод за това. По-добре да бяхте благодарили на всички богове, че имате възможността да се ожените за жена като Валери. Било то и само на хартия. Тя е сърдечна, жизнена и щедра.

— Но все пак за нея на първо място е наследството — подметна горчиво Холгер.

Сесилия поклати енергично глава.

— Това изобщо не е вярно. Нима смятате, че иска наследството на пралеля си за себе си? Голяма грешка. Иска финансовата инжекция най-вече за семейството си и заради замъка. Какво лошо има тук?

— Искам само да кажа, че всъщност е все едно кого ще вземе за съпруг принцесата — поясни Холгер.

— О, не. Съвсем не е така — оживено го прекъсна Сесилия. — Що се отнася до нея, принцеса Валери е способна на чувства, които на вас май са ви напълно чужди. Или поне са ви познати само теоретично. Та тя ви обича! Разбрахте ли?

Холгер изслуша емоционалното изказване на Сесилия с истинско изумление.

— Откъде знаете, че Валери действително ме обича? Че чувствата ѝ са искрени и че не се нуждае единствено от съпруг? Човек обърква нещата и проектира чувства — изрече той.

— Ами за разлика от вас не съм сляпа, а и тя ми го призна — отвърна Сесилия.

Холгер замълча. У него се надигна слабо, но осезаемо чувство на щастие. Ами ако беше вярно...

Сесилия сложи ръце на хълбоците си.

— Трябва да призная, че за човек, който се застъпва за любовта и отрича браковете по сметка, сте доста муден, когато любовта срещне вас. Дали ще повярвате, или не, но Валери се съгласи на този брак не защото ѝ е нужен някакъв съпруг, а защото вие сте мъжът, когото обича — тя презирително цъкна с език. — Но вие мъжете понякога трудно загрявате!

С тези емоционални думи тя му обърна гръб. Тъкмо навреме, защото на стълбите се появи Валери.

За миг младоженците се гледаха, без да кажат дума. После Холгер подаде на принцесата ръка с малко вдървен официален жест.

Валери я хвана и двамата излязоха на двора, където вече ги чакаха принц и принцеса Фон Фрайнау, както и Каролин и граф Северин. Този път не бяха поканени други гости. Венчавката трябваше да се проведе в граждanskото в най-тесен кръг.

— Двамата изглеждат така, сякаш отиват на ешафода — отбеляза Каролин, която вървеше след двойката към таксито.

— Няма да се търкалят глави — промърмори принцът. — Най-важното е този път сватбата да протече гладко. Не можем да понесем още един скандал. Шофьорът на таксито за всеки случай има нареддане да кара право към граждanskото и да не се отклонява.

В гражданското на Валери ѝ стана студено, но това вероятно се дължеше на ужасната ѝ нервност. Даже малко трепереше.

Холгер усети това и изпита потребност да я закрия. Стисна ръката ѝ, за да я успокои.

Валери си представи, че го прави от любов и за миг се предаде на щастливото усещане. После отново се стегна, за съжаление това беше само илюзия.

Гласът на служителя звучеше мило, но и малко обиграно.

— Решението да се ожените, е крачка, която трябва внимателно да се обмисли.

„Наистина, наистина“, помисли Валери.

— Човек поема отговорност, която обикновено е за цял живот. Затова бракът изисква смелост и постоянство. Качества, които са крайно необходими в обществото ни. Вие двамата сте намерили пътя дотук, защото се обичате и желаете да скрепите с печат любовта си.

Холгер внимателно погледна към принцесата. Лицето ѝ не трепваше, но изглеждаше бледо и нежно.

Служителят продължи:

— Ако вие принцеса Валери фон Фрайнау и Холгер Бекстрем стоите пред мен, защото сте решили да встъпите в брак, ви моля сега да кажете „Да“!

Той погледна двамата подканващо.

— Да — изрече Холгер с ясен глас.

Валери се поколеба за секунда.

— Ако сега пак се измъкне, ще ѝ се случи нещо — прошепна принцеса Луизе на мъжа си.

— Да — промълви едва чуто принцесата и всички присъстващи си отдъхнаха с облекчение.

Служителят кимна със задоволство и посегна към писалката на писалището.

— Пожелавам ви много щастие по общия ви път. Сега ще ви помоля да поставите подписите си в книгата, за да приключим церемонията.

Със замах Холгер записа името си върху листа. Принцеса Валери се подписа до него. Служителят им подаде ръка.

— Вече сте съпруг и съпруга. Честито.

Малкото присъстващи се надигнаха, за да напуснат гражданско.

— Е, мили зетко, няма ли да целунете булката? — попита принц Арнолд Холгер, когато вече бяха седнали в малкия изискан ресторант.

Принцесата и Холгер се погледнаха смяяни над чашите с шампанско.

— Татко, моля те — пресече го Валери.

— Е, аз си мислех... заради ритуала — заоправдава се баща ѝ. — На всички ни е ясно, че днес не става дума за обикновено склучване на брак.

— Храната обаче е изключителна — похвали принцеса Луизе менюто. — Валери, непременно опитай печените миди, а и зелената салата е отлична.

Принцеса Валери не се превземаше. Тя беше толкова изнервена, че не можеше да прегълтне и хапка. Сесилия изгледа приятелката си съчувствено. Когато Валери излезе за момент, тя я последва.

— Какъв жалък фарс — оплака се принцесата. — Само веднъж да приключи обядът. Имам чувството, че ще продължиечно. А ние с Холгер сме седнали един до друг и не знаем какво да си кажем.

— Как ще продължи това? — попита Сесилия.

— Уговорихме се да се разведем след една година фиктивен брак — осведоми я Валери. — Холгер не желает да получи и цент от наследството. Аз — също. Ще предоставя всичко на мама, татко и Каролин.

Сесилия кимна.

Валери спонтанно сключи ръце от отчаяние.

— И това трябва да е сватбеният ни ден. Трябва да призная, че преди си го представях другояче.

— Трябва да призная, че предпоставките за този брак бяха твърде необичайни — каза Сесилия.

— Твърде „необичайни“ нищо не означава. Защо Матилда не е успяла да се омъжи преди двайсет и петия си рожден ден? Защо никой мъж не ѝ се е сторил достатъчно добър? И защо аз се поддадох на всичко това?

— Е, не е чак толкова лошо — опита се да успокои приятелката си Сесилия.

— Как да не е — отвърна принцеса Валери. — Вече изобщо не знам какво да направя.

Тя нервно закрачи нагоре-надолу.

— За тази вечер имаме резервиран апартамент в един хотел. Заради обичая. Все пак сме младоженци. Представи си! Това означава, че аз и Холгер трябва да прекараме нощта в младоженския апартамент.

— Е, и? — попита Сесилия. — Какво толкова? Вие сте възрастни, разумни хора.

— Колко противно звучи: възрастни, разумни хора! — повтори презрително принцесата. — Аз съвсем не съм разумна. Никога не съм била разумна. Не искам и да бъда. Предпочитам да избягам!

— Недей пак — каза Сесилия през смях. — Не можеш постоянно да бягаш от съпрузите си. Освен това вече нищо не би се променило. Вече сте женени.

Принцеса Валери кимна мрачно.

— Да, вече нищо не може да се върне назад. По закон сме мъж и жена.

Хотелът, в който току-що венчаната двойка трябваше да прекара първата си брачна нощ, беше един от така наречените романтични хотели и напълно отговаряше на името си. Представляваше хубав замък от епохата на грюндерството, боядисан в бяло и разположен в просторен парк.

Младоженският апартамент, резервиран за Валери и Холгер, предлагаше изискан лукс.

Само че каква полза от сапуните от розови листа в облицованата с мрамор баня, цветята в хола и свещниците в спалнята, когато романтиката беше изгубена за младата двойка?

Ако Холгер я обичаше, Валери би се радвала и на бедняшка колиба. Вместо това те стояха смутени един срещу друг сред тази романтична обстановка.

Подчинявайки се на някакъв вътрешен подтик, принцеса Валери закрачи към спалнята, взе копринената завивка и я занесе в хола.

— За да не ви притеснявам по какъвто и да било начин, ще прекарам нощта на дивана — заяви тя.

— И дума да не става — отсече Холгер.

Тя го погледна изненадана.

Той се прокашля.

— Щом някой трябва да спи на дивана, това ще съм аз. На вас, принцесо, предоставям удобното легло.

— Да, да, леглото и граховото зърно.

— Може и така да е — отговори той.

— Ами ако искам да предоставя удобното легло на вас?

— Това няма значение. Мъжът спи на дивана.

— О — отбеляза Валери иронично. — Досега не знаех, че в първата брачна нощ мъжът спи на дивана.

— Идеята да се пренесе завивката в хола не беше моя — отбеляза Холгер.

Принцесата не можа да го опровергае. Но какво друго ѝ оставаше? Тя седна на дивана и започна да разплита дългата си руса коса.

Холгер се беше разположил на едно кресло и я гледаше с интерес.

— Може ли да гледате на другата страна? — помоли Валери.

— Наблюдавам как жена ми си развързва косата. Това сигурно е позволено.

Във внезапен пристъп на гняв принцеса Валери запрати фибите в ъгъла.

— Що за жалка комедия е всичко това! — извика тя. — Играем си на мъж и жена в романтичен хотел. Романтичен хотел! Колко смешно! Има ли нещо по-малко романтично от нашия брак?

— Как е възможно първата ни брачна нощ да е романтична, когато сме тук само заради обичая и за да се спазят изискванията от завещанието на пралеля ви — отговори Холгер.

— Ах — въздъхна Валери, — все това завещание!

— Учудвате ли се? То в края на краишата е в центъра и причината за нашата сватба.

Тя уморено вдигна рамене. Как да му обясни, че го обича? Че щеше да се омъжи за него дори и да не беше това завещание? Той не споделяше чувствата ѝ.

Холгер замислено разглеждаше нежния ѝ профил. Значи това е жената, за която се беше оженил. Колко фини са чертите ѝ. Имаше ситни лунички по носа, с които приличаше на очарователно малко момиченце.

„Колко хубав щеше да е животът, ако всичко това не беше изкуствено“, помисли си той. Ако бяха обикновена млада влюбена двойка, която прекарва тук един романтичен уикенд или медения си месец. Изведнъж нямаше нищо друго, което той да си пожелава по-горещо.

— Колко жалко — промълви той.

— Кое е жалко? — попита принцеса Валери.

— Че се напъхахме в толкова нелепа ситуация.

Принцесата изпънна рамене.

— Аха, разбирам. Вече съжалявате за приятелската услуга.

— Не съм казал подобно нещо.

— Така прозвуча обаче. Не се беспокойте! Няма защо да се страхувате от мен. Със сигурност няма да ви досаждам — допълни тя, демонстративно обръщайки му гръб.

Той се загледа в стройния ѝ гръб.

— За мен присъствието ви не е нещо досадно — увери я той. — В младоженския апартамент трябва да живее двойка. Сам човек би се почувствал ужасно самотен.

— Много смешно — отбеляза Валери, без да се обърне към него.

— Наистина е така. Ако има нещо, за което съжалявам, това са обстоятелствата, довели ни дотук. Тъкмо си мислех колко различно и колко по-хубаво щеше да е всичко, ако...

— Ако какво? — прекъсна го принцеса Валери.

Той замислено измъкна от вазата една от кадифените червени рози и я завъртя в ръка.

— Току-що си представих колко щастливи биха били тук двама влюбени.

Валери внимателно се извърна.

— Да — потвърди тя тихо.

Стори му се толкова ранима и прекрасна. Неволно пристъпи към нея.

В този миг на вратата дискретно се почука. Холгер отвори. Отвън стоеше камериерът с две чаши и бутилка шампанско.

— Хотелът подарява на всички младоженци бутилка шампанско — обяви той.

— Благодаря — отвърна Холгер.

Той пое таблата и извади бакшиш от джоба на сакото си. Камиерийрът се поклони леко и се оттегли.

— Позволяващ ли да ти налея — обърна се Холгер към принцесата.

— Да, моля — отговори Валери. — Само се питам за какво ще пием. Нашата сватба не е най-подходящото нещо.

— На първо време — брудершафт — предложи Холгер. — Все пак е доста непривично още да си говорим на вие, след като от няколко часа вече сме мъж и жена.

Валери се съгласи с него. Всеки нормален човек би ги сметнал за луди.

Той ѝ подаде едната чаша. Принцесата отпи гълътка от пенливото шампанско. После Холгер се наведе и нежно я целуна по бузата.

Принцеса Валери бързо остави чашата настррана.

— Не бива да пия много. Бързо ме хваща — обясни тя.

— Зная — каза Холгер през смях. — Ако си спомням добре, след като изпи гълтка коняк, веднага ми направи предложение.

— От което става видно колко глупава беше идеята — отговори Валери.

— Глупава беше идеята на леля ти да те принуждава да се омъжиш — каза Холгер.

— Да, така е — потвърди принцесата. — При това изобщо не смятах да се омъжвам. А сега...

— Какво сега? — попита Холгер.

Тя наведе глава.

— Сега, когато съм омъжена, си представям, че би могло и да е хубаво.

— Все едно кой ще е мъжът до теб? — реши да уточни той.

— Не, разбира се! — разпалено му отвърна тя.

— Значи романтичните чувства, които те връхлитат, не се дължат само на шампанското и на романтичния хотел?

Тя ядосано тупна с крак.

— За каква ме смяташ? Пак ли трябва да повторя, че ти си мъжът, за когото исках да се омъжа. Със или без завещание. Защото бях толкова глупава, че да се влюбя в теб.

Той я наблюдаваше с усмивка, която ставаше все по-нежна.

— Да — заяви накрая, — точно това исках да чуя пак.

— И защо?

— Защото звуци толкова хубаво. И защото ме прави щастлив да си мисля, че не си се омъжила за мен от пресметливост, а от любов.

Той беше се приближил до нея и я прегърна.

— Какво да направя, за да ми повярваш? — тихо попита Валери.

— Да ме целунеш — отговори той.

— Не може.

— Защо? В края на краищата се намираме в романтичен сватбен апартамент и сме мъж и жена. Какво ни пречи?

Валери се опита да се измъкне от прегърдката му.

— Но ти не ме обичаш.

Той усмихнат поклати глава.

— Забрави ли какво е мнението ми за браковете по любов?

— И все пак ти се ожени за мен като приятел — рече Валери.

— Грешка. Само се убеждавах, че е така — отрече Холгер. — За да се защитя от собствените си чувства. Защото си мислех, че се интересуваш само от наследството и от това бързо да си намериш съпруг.

Валери го погледна щастлива.

— Сега вярваш ли ми, че те обичам?

— Да. Дълго те наблюдавах и знам, че не си жена, която умее да лъже.

— Това означава...

Той се разсмя.

— Това означава, че не съм склонен да разтрогнем брака си след година. И — привлече я той към себе си, — че можем да правим в първата си брачна нощ това, което подобава на току-що венчана двойка.

При тези думи той грабна завивката от дивана и демонстративно я отнесе в спалнята на голямото легло с балдахин.

Валери го наблюдаваше, без да възразява.

Той се върна, метна принцесата на рамо и я отнесе в спалнята също толкова енергично, както преди това постъпи със завивката.

Валери падна на мекото легло и щастлива потъна в ръцете му...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.